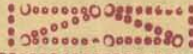

જાત્રી સં. ૮૦ (ચાલુ) વીર સં. ૨૫૦૨
વિક્રમ સં. ૨૦૩૨ જોડ

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૬૦

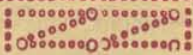
વીરવાણી

તુલિયાણ બાલભાવં અબાલં ચેવ પઢિએ ।

ચઈરુણ બાલભાવ અબાલ સેવઈ મુળી ॥

(ઉ. સૂ. અ. ૭. ૨૮-૩૦)

વિવેકી મનુષ્યે અજ્ઞાનીપણું અને જ્ઞાનીપણું એટલે
કે બાલભાવ અને અબાલભાવની તુલના કરી બાલભાવને
તથા દર્ઢ અબાલભાવનો સ્વીકાર કરવો જોઈએ.

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર

પુસ્તક : ૭૩]

જુન : ૧૯૭૬

[અંક : ૮

: અનુક્રમણિકા :

લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
વીર વલ્લભસૂરીજી વંદના	શ્રી જયંતીલાલ ઝવેરી	૧૨૭
ધર્મલાભ	શ્રી મનસુખલાલ મહેતા	૧૨૮
પ્રતિષ્ઠા અને અહંકાર	પૂ. કેદારનાથજી	૧૩૨
પૂ. કસ્તુરસૂરીજીની સ્મૃતિ	શ્રી જયંતીલાલ ઝવેરી	૧૩૪
નારીગૌરવ	શ્રી વિશ્ણુપ્રસાદ ત્રિવેદી	૧૩૫
વિચારોની ચોકી કરો	શ્રી કલાવતી વોરા	૧૩૭
સતી કલાવતી	શ્રી જિનદાસ દોશી	૧૩૯
અજ્ઞાત શક્તિઓ અને માનવજીવન	શ્રી રજનીકાન્ત મોદી	૧૪૨
જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોને બાંધનારો કોણ ?	પૂ. કુમાર શ્રમણ	૧૪૮
સમાચાર સંચય		૧૫૨

વાર્ષિક લવાજમ છ રૂપિયા

આ સભાના નવા માનવંતા પેટ્રન સાહેબો

૧. ભાવનગરનિવાસી શેઠશ્રી કાન્તિલાલ જીવરાજ શાહ (હાલ મુંબઈ)

૨. વરલનિવાસી શેઠશ્રી છોટાલાલ જમનાદાસ શાહ (હાલ મુંબઈ)

નવા આજીવન સહ

૧. શેઠશ્રી અમીચંદ પોપટલાલ શાહ ભાવનગર

૨. શ્રી શ્રેયસ જૈન મિત્ર મંડળ ભાવનગર

ગ્રંથ સ્વીકાર

‘જીવન ઝરણાં’ : પ્રવચનકાર પૂ. આચાર્યશ્રી મહિમાપ્રભ સૂરીશ્વરજી મહારાજ, પ્રેરક પૂજ્ય મુનિરાજશ્રી વિવેકવિજયજી મહારાજ, પાન ૨૯૫+૧૪=૩૦૯, પ્રકાશક : જૈન પ્રકાશક મંદિર, ૩૦૯/૪ દોશીવાડાની પોળ, અમદાવાદ, પ્રાપ્તિસ્થાન : શ્રી વિજય મહિમાપ્રભસૂરિ જ્ઞાન મંદિર, નારાયણનગર રોડ, શાંતિવન બસ સ્ટોપ પાસે, પાલડી, અમદાવાદ-૭. મૂલ્ય રૂપિયા પાંચ, પ્રથમ આવૃત્તિ.

‘જીવન ઝરણાં’ : પૂજ્ય આચાર્ય ભગવંત મહિમાપ્રભસૂરીશ્વરજી મહારાજશ્રીના વ્યાખ્યાનોનો સંગ્રહ ગ્રંથ છે. ગ્રંથમાં બાર વિદ્વત્તાભર્યા વ્યાખ્યાનોનો સુંદર સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. આ વ્યાખ્યાનોમાં આચાર્યશ્રીના મનની વિશાળતા અને વિદ્વત્તાના ઠેક-ઠેકાણે દર્શન થાય છે. આખું ચે પુસ્તક એટલું સુંદર બન્યું છે કે વાંચતી વખતે વાચકોને ઠેર ઠેર અમી ઝરણાંનો આસ્વાદ આવે છે. જૈન તેમજ જૈનેતર સૌ કોઈ માટે આ અમૂલ્યગ્રંથ છે.

આ સભાના નવા માનવંતા પેદ્રન શ્રી મનુભાઈ ચીમનલાલ શાહ જીવનની ટૂંકી રૂપરેખા

શ્રી મનુભાઈ ચીમનલાલ શાહનું કુટુંબ ભાવનગરમાં શ્રી કુલચંદ્ર મીડાભાઈ શાહના નામે સુપ્રસિદ્ધ છે. યોગીઓને પણ અગમ્ય એવો સેવાધર્મ પરમગહન છે અને સેવારંગથી રંગાયેલા એવા કુટુંબમાં જન્મ થયો, એ પણ પૂર્વભવની પુણ્યાઈનું ફળ છે. આ કુટુંબમાં શ્રી ચીમનલાલ કુલચંદ્ર શાહને ત્યાં શ્રી મનુભાઈનો જન્મ સં. ૧૯૮૧ના ચૈ. સુ. ૧૧ શનિવાર તા. ૪-૪-૧૯૨૫ના દિવસે ભાવનગરમાં થયો.

શ્રી મનુભાઈના માતા અને પિતા બંને તપસ્વી અને ધર્મપરાયણ છે. આપણે ત્યાં તપનું માહાત્મ્ય કલ્પવૃક્ષ કરતાં પણ અધિક ગણાયેલું છે. કલ્પવૃક્ષ તો માત્ર સાંસારિક લોગવિલાસની પૂર્તિ કરે છે, પણ તપરૂપી અદ્ભુત કલ્પવૃક્ષ તો સંતોષ રૂપી વૃક્ષનું મૂળ છે. શાંતિ-એ વૃક્ષનું થડ છે, પાંચ ઇન્દ્રિયોનો નિરોધ એ વિશાળ શાખા છે, અભયદાન એ

વૃક્ષના પાંદડાં છે. શીલ-ચારિત્ર એ પલ્લવો-અંકુરો છે. સ્વર્ગપ્રાપ્તિ એ વૃક્ષના પુષ્પ સમાન છે અને શિવસુખ-મોક્ષ એ વૃક્ષના ફળ સમાન છે. આપણા ધર્મશાસ્ત્રોએ તપનો અચિન્ત્ય પ્રભાવ અને મહિમા ગાયો છે. શ્રી મનુભાઈના માતૃશ્રીએ ઉપધાન તપનું મહાન તપ કરેલ છે, તેમજ સિદ્ધગિરિની ૯૯ જાત્રાનો તેમજ આ ક્ષેત્રમાં ચોમાસું કરવાનો પણ લાભ લીધો છે. શ્રી ચીમનલાલભાઈ વર્ધમાન આંગેલ તપની ઓળી કરે છે અને આજે તો તેઓ પચાસમી ઓળી સુધી પહોંચ્યા છે. શ્રી ચીમનલાલભાઈને બે ભાઈઓ છે, મોટાભાઈ શ્રી બાલુભાઈ (ખીમચંદ)નું આખું જીવન સેવાકાર્યો અને સાધુ ભગવંતોની વૈયાવચ્ચમાં પસાર થયું છે. શ્રી બાલુભાઈ (ખીમચંદ)નું જાહેર સન્માન થોડા સમય પહેલાં ભાવનગરના વડવા જૈન સમુદાય તરફથી કરવામાં આવ્યું હતું. નાના ભાઈ શ્રી ગીરધરલાલભાઈ પણ પોતાના સાધના પ્રેસ દ્વારા જૈન સમાજને સેવા આપી રહ્યા છે અને આપણા સાધુઓ-સાધ્વીઓના અનેક પુસ્તકો સુંદર રીતે ત્યાં છપાયેલા છે તેમજ છપાય છે. આવા તપસ્વી અને સેવાભાવી કુટુંબમાં શ્રી મનુભાઈનો જન્મ થયો, એટલે આ બધા ગુણોનો વારસો તો તેમને જન્મથી સ્વાભાવિક રીતે જ પ્રાપ્ત થયેલ છે.

ઘણી વખત ભાગ્ય જ્યારે પ્રગળ હોય છે ત્યારે માણસને બધા સંજોગો પણ સાનુકૂળ સાંપડતા હોય છે. સંસ્કાર અને ચારિત્રનું ઘડતર થાય એવી ભાવનગરની સુપ્રસિદ્ધ શ્રી હરભાઈ ત્રિવેદી સંચાલિત 'ધરશાળા'માં શ્રી મનુભાઈને શિક્ષણ મળ્યું. બાલ્યવયે જ સંસ્કાર અને ચારિત્રના મૂળ રોપાય છે અને આ રીતે માતા, પિતા, કુટુંબ અને શિક્ષણ બધું જ સાનુકૂળ રીતે પ્રાપ્ત થતાં, તેમના જીવનનું ઘડતર અને ચક્ષુર પણ ઉચ્ચ પ્રકારે થયું. પ્રાથમિક અભ્યાસ પૂર્ણ કરી, થોડા સમય માટે ભાવનગરમાં જ તેમણે ઢવાની દુકાને કામ

કયું. આ કામમાં તેમને રસ પડ્યો અને આ લાઈનમાં જ આગળ વધવું એવા દૃઢ નિશ્ચય-પૂર્વક તેઓ ઈ. સ. ૧૯૪૭માં બાવીસ વર્ષની યુવાન વયે મુંબઈ આવ્યા.

મુંબઈમાં આવી પ્રથમના દશ વર્ષ તેમણે દવા બજારોનો અનુભવ લીધો અને વેપારીઓને દવાઓ પૂરી પાડવાનું કામ હાથ ધર્યું. આવા કામને પરિણામે મુંબઈમાં દવાઓનો ધંધો કરતા અનેક મોટા વેપારીઓનો પરિચય થયો, આત્મવિશ્વાસ વધ્યો અને વ્યવસાયની નાની મોટી આંટી ઘૂંટીઓ પણ જાણી લીધી, આ રીતે અનુભવ પ્રાપ્ત કરી તેમણે સ્વતંત્ર રીતે એન્ટીબાયોટિક ડ્રગ્સ-દવાઓ બનાવવાની શરૂઆત કરી. પોતાના આ પુરુષાર્થ વડે જ ધંધાનો વિકાસ ક્રમવાર થયો અને તે પણ બહુ ગણતરી અને દીર્ઘદષ્ટિપૂર્વક.

શરૂઆતમાં તેમણે નાના પાયા પર અંધેરીમાં 'Binichem Laboratories' શરૂ કરી અને તેમાં સફળતા પ્રાપ્ત કર્યા પછી પાલઘરમાં દવા બનાવવાનું એક ભવ્ય કારખાનું આધુનિક પદ્ધતિ થી શરૂ કર્યું. આ કારખાનું એટલું વિશાળ છે કે તેના મકાન બાંધકામમાં બે વરસ લાગ્યા. આ કારખાનાનું નામ Lynex Laboratories રાખવામાં આવ્યું છે અને તેની દવાઓ બજારમાં ભારે આવકારપાત્ર બની છે.

કોઈએ સાચું જ કહ્યું છે કે જિંદગીમાં જિંદગી શિખરે તમારે પહોંચવું હોય તો તમારા ઉદ્યોગની નીચામાં નીચી જગાએથી કામ શરૂ કરો અને આ કથનની સત્યતા શ્રી મનુભાઈએ પોતે પ્રાપ્ત કરેલી સિદ્ધિ પરથી પૂરવાર થાય છે. દવા બજારમાં સામાન્ય ધંધાની શરૂઆત કરી આજે તેઓ દવાઓ તૈયાર કરવાની બે ફેક્ટરીના માલિક છે. આજના જગતમાં તમે શું જાણો છો? અગર તમે કોણ છો? તે કોઈ પૂછતું નથી, તમે શું કરી શકો છો એજ વાત મહત્વની છે. શ્રી મનુભાઈએ પ્રાપ્ત કરેલી સિદ્ધિ પરથી એટલું તો સાબીત થાય છે કે માનવ જીવન તકથી ભરપૂર હોય છે, પરંતુ આ તકો રંગભૂમિ પર રજૂ થાય એવી નાટકીય હોતી નથી; તે માટે સતત પ્રયત્નો, દીર્ઘદષ્ટિ અને પ્રબળ પુરુષાર્થની આવશ્યકતા રહે છે.

શ્રી મનુભાઈના લગ્ન ઈ. સ. ૧૯૪૫માં ભાવનગરવાળા ભગવાનદાસ અમરચંદના સુપુત્રી ચંદ્રાવતીબેન સાથે થયા અને સંતાનોમાં તેમને રામલક્ષ્મણની જોડી જેવા બે પુત્રો છે. મોટા પુત્ર યોગેશભાઈ કોલેજમાં ટેકનીકલ લાઈનનો અભ્યાસ કરે છે અને નાના પુત્ર હિરેનભાઈ સ્કુલમાં અભ્યાસ કરે છે. શ્રી ચંદ્રાવતીબેને અઠાઈ તપ કરી સાસુ-સસરાનાં તપનો વારસો જાળવી રાખ્યો છે. શ્રી મનુભાઈએ સહકુટુંબ આપણા પૂર્વના તીર્થોની તેમજ અન્ય તીર્થોની યાત્રા કરી છે. ગયા વરસે ભાવનગર-વડવામાં અજોડ પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ ઉજવાયો હતો, જેનો લાભ લઈ શ્રી મનુભાઈએ સંઘ પૂજન તેમજ સિદ્ધચક્ર પૂજનનો લાભ લીધો હતો તેમજ કુટુંબવતી બે પ્રતિમાઓની પ્રતિષ્ઠા કરાવવાનો અપૂર્વ લાભ લીધો હતો.

શ્રી મનુભાઈ તથા તેમના સુશીલ પત્ની શ્રી ચંદ્રાવતીબેન અત્યંત સાદા, સરળ, સમ-ભાવી તેમજ આતિથ્ય સત્કારની ભાવનાવાળા છે. શ્રી મનુભાઈએ પ્રાપ્ત કરેલી સિદ્ધિઓમાં એમના પરમ પુરુષાર્થ ઉપરાંત શ્રી ચંદ્રાવતીબેનના પ્રબળ ભાગ્યનો પણ હિસ્સો છે. પતિના પુરુષાર્થ સાથે પત્નીનું ભાગ્ય મળે ત્યારે જ સિદ્ધિ શક્ય બને છે. શ્રી મનુભાઈના બંને બંધુઓ શ્રી ચંપકલાલભાઈ તથા શ્રી હિમતભાઈ ભાવનગરમાં જ વ્યવસાય કરે છે.

શ્રી મનુભાઈ જેવા કર્મચોગી અને સંનિષ્ઠ સેવાભાવી મહાનુભાવ આ સમાના પેટ્રન થયા તે બદલ અમે આનંદ અને ગૌરવ અનુભવીએ છીએ અને ઉત્તરોત્તર તેમને અનેક સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય એવી શુભુચ્છા સાથે વિરમીએ છીએ.

વર્ષ : ૭૩

વિ. સં. ૨૦૩૨ જ્યેષ્ઠ : ઇ. સ. ૧૯૭૬ જુન

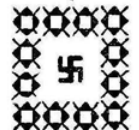
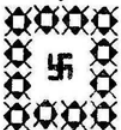
અંક : ૮

ત્રી : શ્રી મનસુખલાલ તારાચંદ મહેતા • સહત્રી : શ્રી કાન્તિલાલ જગજીવનદાસ દેશી

વીર વલ્લભસૂરીશ્વરજી વંદના

વીર વલ્લભ શાસનના શણુગાર, વીર વલ્લભ નામ.
 જૈન શાસનના ઉદ્ધારક થઈ, વર્તાવ્યો જય જયકાર.
 સત્ય વક્તા બનીને, સોહાવ્યું નિજ કામ.
 આત્માના શિષ્ય બનીને, ગુંજાવ્યું સૌ ધામ.
 સારી આલમમાં ડંકો બજાવી, લીડી હૃદયે હામ.
 આપની પ્રમાદી વાંચતાં, આનંદ ઉર છવાય.
 તસ્વીર તમારી દેખતાં, નયને રનેહાશ્રુ છલકાય.
 પંજાબના ઉદ્ધારક વીરને, વંદન કરવા દિલ લલચાય.
 પ્રાતઃકાલે નામ લેતાં, દિવસ સુખમય જાય.
 સૂરીશ્વરની આવી જયંતિ, મનડાને ભાવી જાય.
 અંતર કેરી ઊર્મિ જાગતાં, નૂતન ભાવના થાય.
 આપની શતાબ્દી પ્રસંગે, જયંત ઝવેરી વંદે વારંવાર.
 વર્ષોના બહાણુ પછી, જયંત ઝવેરી ઉરાલિલાપી થાય.

રચનાર : શ્રી જયંતિલાલ મોહનલાલ ઝવેરી
 અમદાવાદ

ધર્મલાભ !

વિક્રમ સંવત ૧ થી વિ. સં. ૩૦૦ સુધીનો સમય જૈન ઇતિહાસમાં ‘સિદ્ધસેન-યુગ’ નામે ઓળખાય છે. આપણા મહાન આચાર્યોએ પણ સિદ્ધસેન દિવાકરની મુક્ત કંઠે પ્રશંસા કરી છે. શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિજીએ સિદ્ધસેનને ‘શ્રુત-કેવલી’ની કોટિમાં મૂક્યા છે. પ્રચંડ તાકિ‘ક-વાદી દેવસૂરિએ તેમને પોતાના ‘માર્ગદર્શક-રૂપ’ માન્યાં છે. સુપ્રસિદ્ધ આચાર્ય હેમચંદ્ર-સૂરિજીએ સિદ્ધસેનની કૃતિઓ સામે પોતાની કૃતિઓને ‘અશિક્ષિત મનુષ્યના આલાપવાળી’ જણાવી છે, તેમજ સિદ્ધહૈમ શબ્દાનુશાસનમાં ઉદાહરણ પ્રસંગે ‘અનુ સિદ્ધસેન કવયઃ’ એ પ્રયોગવડે સિદ્ધસેનને સર્વોત્કૃષ્ટ કવિ તરીકે સ્વીકારેલ છે. મહોપાધ્યાય યશોવિજયજીએ સન્મતિ તકનો ઉદ્ઘાસપૂર્વક ધૂટથી ઉપયોગ કર્યો છે. ભગવાન પાર્શ્વનાથનું ‘કલ્યાણ મંદિર’ સ્તોત્ર-જેનું સ્થાન નવસ્મરણ સૂત્રોમાં છે, તે કાવ્ય સિદ્ધસેનની એક અજોડ કૃતિ છે. સંસ્કૃત ભાષામાં રચાયેલું આ કાવ્ય અત્યંત બુદ્ધિપ્રધાન અને મનોહર છે. ઉજ્જૈનના મહાકાલ પ્રાસાદમાં આ કાવ્ય રચવામાં આવ્યું હતું અને તેના પ્રભાવથી પાર્શ્વ પ્રતિમા પ્રગટી હતી એમ કહેવાય છે.

સિદ્ધસેન જન્મે બ્રાહ્મણ જાતિના અને પોતાની પરંપરામાં વ્યાકરણ, કાવ્ય, વેદ અને ઉપનિષદ્દ આદિ ઉપરાંત વૈદિક તેમજ બૌદ્ધ-દર્શનને તેઓ સારી રીતે પચાવી ગયા હતા. પરીક્ષા શક્તિ અને નિર્ભયતા તેમનામાં સ્વતઃ સિદ્ધ હતાં. આ કારણે જૈન આગમ જોતા-વેંત જ બીજા કોઈ સાધારણ વિદ્વાનને ન ભાસે એવું મહાવીર ભાષિત તત્ત્વ તેમની પ્રતિભાને ભાસ્યું અને તેમની વિરક્તવૃત્તિ બાગી ઉઠતાં ભગવાન મહાવીરનું શાસન સ્વીકાર્યું. શ્રીક્ષા

લેખક : મનસુખલાલ તારાચંદ મહેતા

કાળે જો કે તેમનું નામ કુમુદચંદ્ર હતું, પણ જૈન ઇતિહાસમાં તેમની પ્રસિદ્ધિ ‘સિદ્ધસેન દિવાકર’ના નામથી જ થઈ નીચેનો પ્રસંગ તેમના જીવનનો એક અણમોલ પ્રસંગ છે.

આચાર્ય સિદ્ધસેનસૂરિજી એક વખત જ્યારે ઉજ્જૈન નગરીમાં બિરાજતા હતા ત્યારે ભક્ત-જનોના સમૂહમાં દેવમંદિર તરફથી ઉપાશ્રય તરફ જઈ રહ્યાં હતાં. મધ્ય રસ્તે આવ્યા તે વખતે સામેથી ઉજ્જૈન નગરીના મહાન રાજવી વિક્રમાદિત્ય હાથી પર બેસી રસાલા સાથે રાજ-સભામાં જતા મળ્યાં અને મહાવતને કહી વિક્રમાદિત્યે હાથીને રસ્તાની એક બાજુ તરફ તારવી લેવા કહ્યું. વિક્રમાદિત્ય પોતે પણ હાથી પરથી નીચે ઉતરી રસ્તાની એક બાજુએ ઉભા રહ્યાં.

સમ્રાટ વિક્રમાદિત્ય ચાણક્ય બુદ્ધિનો એક ચતુર અને વિદ્યાવ્યાસંગી રાજવી હતો. એ જ રીતે આચાર્ય સિદ્ધસેનસૂરિ પણ અધ્યાત્મ જગતના એક સમ્રાટ હતા. આચાર્ય સિદ્ધસેનની ખ્યાતિ એ વખતે ઓટલી જખરદસ્ત હતી કે લોકો તેમને ‘સર્વજ્ઞ પુત્ર’નામથી ઓળખતા. વિક્રમાદિત્યને સંત અને સાધુજનો પ્રત્યે ભારે આદર અને માન હતા. આચાર્ય સિદ્ધસેન સાથેના ભક્તજનો રસ્તે ચાલતા ચાલતા વચમાં ‘સર્વજ્ઞ પુત્ર કી જય’નો નાદ ગળવતા હતા, અને એ સાંભળી વિક્રમાદિત્યને આચાર્યશ્રીની કસોટી કરવાનું મન થયું.

આચાર્ય ભગવંત વિક્રમાદિત્યની બાબુ-માંથી પસાર થયા છતાં, વિક્રમાદિત્યે કશી બાહ્ય વંદન વિધિ ન કરતાં મૌન સેવ્યું. તેમ છતાં હાથ ઉંચો કરી આચાર્ય સિદ્ધસેનસૂરિજીએ રાજવીને કહ્યું : ‘રાજન ! ધર્મલાભ !’

વિક્રમાદિત્યે મલકાતા મુખે તુરંત જ કહ્યું;

“ગુરુદેવ ! આપના આશીર્વાદ બહુ સસ્તા લાગે છે. કોઈ પ્રકારના પ્રયોજન વિના પણ શું ધર્મચાર્યો આશીર્વાદ આપી દેતા હશે ? મને તો એમ કે કોઈ પ્રકારની વંદન વિધિ વિના એમને એમ ધર્મ ગુરુઓ આશીર્વાદ નહિ આપતા હોય !”

આચાર્ય ભગવંતે અત્યંત શાંતિ પૂર્વક કહ્યું : “રાજન ! વંદન અને વિનયનો સંબંધ માણસની બાહ્ય રીતભાત સાથે નહિ, પણ અંતરના ભાવો પર આધાર રાખે છે. ભાવ વિહીન ક્રિયાનો ખાસ અર્થ નથી. હાથ જોડી આપે ભલે વંદન ન કર્યા, પણ તમારા અંતરમાં સાધુ સંતો માટે પ્રેમ અને આદરનો સ્રોત વહી રહ્યો છે, જેની ખબર અમારી જેવા સાધુઓને તો માણસની મુખાકૃતિ જોતાં જ થઈ જાય છે. અંતરમાં જો પ્રેમ અને આદરભાવ ન હોય તો, બાહ્ય રીતે સુંદર દેખાતી રીતભાતનો કોઈ અર્થ નથી, માત્ર દંભ છે. એ રીતે અંતરમાં શુદ્ધ, નિર્મળભાવ અને પ્રેમ હોય તો, બાહ્ય રીતભાત ગૌણ બની જાય છે. રાજન ! આ કારણે જ આપની મુખાકૃતિ જોઈ મેં આપને ધર્મલાભ આપ્યા છે.”

“વિક્રમાદિત્યે સસ્મિત વદને કહ્યું : “ગુરુદેવ ! ધર્મલાભ આપવાનું ગર્ભિત રહસ્ય તો મને સમજઈ ગયું, પણ તેમ છતાં એક શંકા થાય છે, જે પૂછતાં ક્ષોભ અને સંકોચ થાય છે.”

નિર્મળ હાસ્ય પૂર્વક આચાર્ય ભગવંતે કહ્યું : “રાજન ! શંકાને મનમાં ભંડારી રાખવાથી તેનું નિવારણ થતું નથી શંકા-માનવ-મનની ભીતરનો ઉકરડો છે, તે સાફ ન થાય તો તેની દુર્ગંધ વધી જાય છે. આ દુર્ગંધ પછી માનવદેહમાં ભતભતના રોગો ઉત્પન્ન કરે છે, માટે વિના સંકોચે આપની શંકા જણાવો જેથી તેનું નિવારણ કરી શકાય.”

ક્ષોભ અને સંકોચ પૂર્વક વિક્રમાદિત્યે કહ્યું,

“ગુરુદેવ ! આપે મને ધર્મલાભનો મ મુલ્કી આશીર્વાદ આપ્યો તો ખરો, પણ આવા આશીર્વાદથી બાહ્ય દૃષ્ટિએ તો મારા હાથમાં કશું આવતું નથી. આવા ધર્મલાભને બદલે આપે મને આયુષ્યલાભ, ધનલાભ, પુત્રલાભ કે પત્નીલાભ આપ્યા હોત તો પ્રત્યક્ષ રીતે તેનું ફળ પણ હું અનુભવી શકત ને ! ધર્મલાભમાં શું શુક્રવાર વળે ?”

માર્મિક રીતે હસીને આચાર્ય દેવે જવાબ આપતાં કહ્યું : “રાજન ! જેલના કેદીને જેલમાંથી મુક્ત થવાનો કોઈ આશીર્વાદ આપે, તો તેને તે અત્યંત સુખકર લાગે છે, કારણ કે બંધન કોઈને ગમતું નથી આત્માની સાથે જ્યાં સુધી કર્મ વળગેલું છે, ત્યાં સુધી નરક-તિર્યંચ, દેવ, માનવ કે યોનિમાં તેણે ભટકવું પડે છે, એટલે જ્યાં સુધી નિજસ્વરૂપ અર્થાત્ મોક્ષ પ્રાપ્ત ન થાય, ત્યાં સુધી જીવે એક અગર તો બીજા સ્વરૂપે કેદી રૂપે જ રહેવું પડે છે. સંસાર એ જેલ છે, જીવ એ જેલનો કેદી છે, જીવ ધર્મનું શરણ લઈને જ આ કેદમાંથી મુક્ત બની શકે છે, તેથી જ અમે સૌને “ધર્મલાભ”નો આશીર્વાદ આપીએ છીએ આયુષ્યલાભ, ધનલાભ, પુત્રલાભ, પત્નીલાભ, આ બધા બાહ્ય દૃષ્ટિએ આકર્ષક અને મીઠા લાગે છે, પણ આવા લાભો થવાથી પરિણામે તો માનવનો સંસાર વિસ્તૃત થાય છે, તેનો અંત નજીક આવવાને બદલે દૂર દૂર થતો જાય છે. આ વાત હવે વધુ સ્પષ્ટતા પૂર્વક સમજાવું.

“આપે આયુષ્ય લાભની વાત સૂચવી. હવે પહેલી નરકમાં પણ (નાટક) જીવનું આયુષ્ય ઓછામાં ઓછું દશ હજાર વર્ષનું હોય છે. આટલું લાંબું આયુષ્ય પ્રાપ્ત થવા છતાં, જીવો ત્યાં શું લાભ પ્રાપ્ત કરે છે ? ત્યાંના જીવો એક બીજાની સામે કૂતરાની માફક અરસપરસ લડે છે, કરડે છે. ક્રોધ અને ગુસ્સાથી બળે છે—બોલો, રાજન ! લાંબા આયુષ્યનો શો લાભ

આ જીવોને પ્રાપ્ત થાય છે? જીવનની સાર્થકતા લાંબું જીવવાથી નથી થતી, ધર્મમય જીવન જીવવાથી જ થાય છે.”

“હવે આપને ‘ધનલાભ’ની વાત સમજાવું. સમુદ્રના તળિયે અને પૃથ્વીના પેટાણમાં અમૂલ્ય જ્વર ઝવેરાતના ઢગલા પડેલા છે, પણ તેથી પૃથ્વી કે સમુદ્રને કશો લાભ છે કે? ધન તો રાક્ષસો પાસે પણ હોય છે, રાક્ષસરાજ રાવણની લંકા સોનાથી મઢેલી હતી, પણ તેથી તેના જીવને ફાયદો શો થયો? લોકો આજે પણ તેમનું નામ આવે છે ત્યારે તેના પ્રત્યે તિરસ્કાર વરસાવે છે, અને તેના નામ પર થૂકે છે. કોઈ માતા પિતા પોતાના સંતાનનું નામ રાવણ રાખવા તૈયાર નથી, આવો તો તેના નામનો પ્રભાવ છે. ધન માટે સંસ્કૃત શબ્દ દ્રવ્ય છે અને દ્રવ્યનો અર્થ વહેવું પણ થાય છે. દ્રવ્ય કયાંય સ્થિર નથી રહેતું, તેથી તો છપ્પરપણું કહેવાય છે. પૃથ્વીના પેટાણમાં રહેલા ધનની ચોક્કી ઝેરી સર્પો કરી રહ્યાં હોય છે. ધનના મોહ અને લોભના કારણે આવા જીવો સર્પો-ચોની પ્રાપ્ત કરે છે. સંસારમાં કેટલાંક માનવો પણ પેલા સર્પોની માફક પોતાના ધનની ચોક્કી-દારી કરતાં પ્રત્યક્ષ ભેઈ શકાય છે. મૃત્યુ બાદ પણ તેઓના ભાગ્યમાં સર્પ બની ચોક્કીદારી જ કરવાની હોય છે. કહો, રાજન! આ પરિસ્થિતિમાં અને કેઈને ‘ધનલાભ’નો આશિર્વાદ આપીએ, તો તેને આશિર્વાદ કહેવાય કે શાપ?”

“હવે પુત્રલાભની વાત સમજાવું. પુત્ર-લાભના આશીર્વાદથી ધારે! કે અનેક સંતાનો પ્રાપ્ત થાય, તો પણ તેથી જીવને લાભ શું છે? જો અધિક સંતાનોથી અધિક લાભ પ્રાપ્ત થતો હોત તો, કૂતરી અને ભૂંડણી જે અનેક બચ્ચાઓને જન્મ આપે છે, તે વધુ સુખી ગણાત. પણ તેમના જીવન તો જુઓ! બહે નરકનું જ બીજું રિહસલ! પુત્ર-પિતા, પતિ-

પત્ની, ભાઈ-બહેન, માતા-પુત્ર, આવા બધા સંબંધો તો દરેક જીવે અનેકવાર કર્યાં અને અનેકવાર તોડ્યાં, આવા બધા સંબંધો અનિત્ય અને ક્ષણભંગુર છે, ભવ ભ્રમણ કરાવનારા છે. મૃત્યુ સમયે તો દરેક સંબંધનો અંત આવી જાય છે અને જન્મ લેનારનું મૃત્યુ પણ નિશ્ચિત જ છે—નથી લાગતું કે આ બધી નરી ઈન્દ્રબળ-ભવાઈ છે!”

“હવે સાથે સાથે પત્ની લાભની વાત પણ સમજાવી દઈ! કવિઓ અને લેખકો લગ્ન-જીવનની મોટી મોટી વાતો કરે છે, ‘પ્રભુતામાં પગલા’ ‘દિવ્ય જીવનની શરૂઆત’ ‘ગૃહસ્થાશ્રમની દીક્ષા’ વગેરે. પરંતુ આ બધું નમાજની બાંગળેવું છે. લોકો પત્ની કરે છે, તેને પૂજવા અર્થે નહિ પણ વાસનાની તૃપ્તિ અને ભોગમાં માની લીધેલા આનંદ માટે. માનવમાત્રનું શરીર—પછી ભલે તે સ્ત્રી હોય કે પુરુષ—દુર્ગંધ, વિષાદિ તેમજ અશુચિમય એવા પદાર્થોથી ભરેલું હોય છે. એવા શરીરમાં રાગી વિષયી મૂઠ જન જ રમણ કરે છે, આનંદ માને છે. દેહનું સ્વરૂપ જે સમજે છે, તે તો ભોગથી દૂર જ લાગતો હોય છે. જેવી રીતે ઈન્દ્રાયણનું ક્ષણ ભોવામાં સુંદર, સુગંધિત અને સ્વાદમાં મધુર લાગે છે, પરંતુ પેટમાં ગયા પછી તે હળાહળ વિષનું કામ કરે છે, તેવી જ રીતે સ્ત્રીને ભોગવતાં પુરુષ અને પુરુષને ભોગવતી સ્ત્રીને ભોગનું ક્ષણિક સુખ મધુર અને રમણીય લાગે છે. પરંતુ પરિણામે તો નરક નિર્ગોદાદિ દુર્ગતિ-ઓના દુઃખો સહન કરવા પડે છે. ભગવાન મહાવીરે તેથી જ સ્પષ્ટ રીતે કહ્યું કે સ્વાણો અનત્યાગણ કામભોગા-કામભોગો અનર્થની ખાણરૂપ છે. આ કારણે જ અમે કેઈને પત્ની લાભનો આશીર્વાદ ન આપતાં ‘ધર્મલાભ’ જ આપીએ છીએ.”

“ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય તો જ જીવન ધન્ય

ખને છે આ ધર્મ દશ પ્રકારે છે : ક્ષમા, માર્દવ, આર્જવ, શૌચ, સત્ય, સંયમ, તપ, ત્યાગ, અકિંચન્ય અને બ્રહ્મચર્ય. માનવી માટે ચક્રવર્તી બનવું સહેલું છે, અને આવું ચક્રવર્તી પણું પણ જીવને કોઈક ભવે પ્રાપ્ત થઈ પણ ગયું હશે. ધન, ઐશ્વર્ય, કીર્તિ અને સુખની સામગ્રીઓ તો જીવે અનેક વાર પ્રાપ્ત કર્યાં, દેવલોકમાં રહી દેવીઓ સાથે રંગરાગ પણ કર્યાં-પણ આ બધું અર્થહીન પૂરવાર થયું, જીવનો તેથી કોઈ ઉત્કર્ષ ન સધાયો. જે પ્રાપ્ત કરવાનું છે તે તો ધર્મ છે, જેની પ્રાપ્તિથી ભવબ્રમણનો અંત આવી જાય. જે ક્રિયાકાંડો અને અનુષ્ઠાનો કરવાની પાછળ સુખ-વૈભવ-ઐશ્વર્યની આકાંક્ષા છે, તે ક્રિયાકાંડો અને અનુષ્ઠાનો તો એક પ્રકારના માયા પ્રપંચ છે. ધર્મનું ધ્યેય અને હેતુ નિજ સ્વરૂપ-મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાનો હોવો જોઈએ.”

“રાજન! ધર્મ એ આત્માનું સહજ સ્વરૂપ છે અને બાકીનું તમામ આળ-પંપાળ છે, ક્ષણિક, અનિત્ય અને નાશવંત છે. એક ચક્રવર્તીએ મૃત્યુ સમયે પોતાના શરીરને આજ્ઞા કરી કે : ‘તારે મારી સંગાથમાં આવવાનું છે, કારણ કે મેં તને બહુ સાચવ્યું છે, શણગાર્યું છે; લાડ લડાવ્યા છે, આનંદ પ્રમોદ કરાવ્યા છે; સુશોભિત રંગબેરંગી કપડાંઓ અને ભાત-ભાતના અલંકારો પહેરાવી બે ગો ભોગવ્યા છે. હવે મારા જવાનો સમય પાકી ગયો છે, તો તું પણ તૈયાર થઈ જા!’ દેહે તેને જવાળ આપતાં કહ્યું કે : ‘જીવ એકલો આવે છે અને તેણે એકલાએ જવાનું હોય છે, આ પ્રથા અનાદિ કાળથી ચાલતી આવે છે. કોઈ શરીર

કોઈ જીવ સાથે કદી ગયું નથી અને કદી જવાનું પણ નથી’ ચક્રવર્તી! ઇગોહં નસ્થિ મે કોઈ, નાહમન્નસ્સ કસ્સઈ-હું એકલો છું, મારું કોઈ નથી અને હું પણ કોઈનો નથી-એ કહેનારને ત્રણે કાળનું જ્ઞાન હતું. આપ એ વાત ભૂલી ગયા લાગો છો.”

“રાજન! દેહ પ્રત્યે જેટલી મમતા, તેટલું મૃત્યુ વખતે દુઃખ. જે ધર્મને પામ્યો છે, તેવા જીવને મૃત્યુ વખતે શાંતિ-સંતોષ-આનંદ અને ઉદ્ધાસ વર્તાય છે. જીર્ણ થયેલા મકાનને છોડી નવા મકાનમાં રહેવા જનારની માફક તેને તો ઉત્સાહ અને ઉમંગ હોય છે. જગત્કાય સ્વમાર્ગો ચ સર્વેગ વૈરાગ્યાર્યમ્-માણસ જાત અને શરીરના સ્વરૂપનું મનન કરે, ચિંતન કરે તો તેને આ સંસારની નાઝ્યલીલા સમજાઈ જાય, અને ચોક્કસ સંવેગ (ભય) અને વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થયા સિવાય ન રહે. પણ આજનો પામર માનવી મૃત્યુ લોકમાં જ તરકના જીવોનું જ્યાં રીહસંલ કરી રહ્યો છે, ત્યાં એને મનન કે ચિંતન માટે વખત જ ક્યાંથી મળે? એટલે પછી એને ભૂખ લાગે છે જર-ઝવેરાત, પત્ની અને સંતાનોની. તેથી તો તેને મરવું ગમતું નથી અને વધુ જીવવા માટે ફાંફાં માર્યા જ કરે છે. મૃત્યુ કાલે આવવાને બદલે ભલે આજે જ આવી જાય એવી તૈયારીપૂર્વક જીવન જીવવું જોઈએ.”

ધર્મલાભનો અર્થ અને તેનું ગૂઢ રહસ્ય સમજાઈ જતાં વિક્રમાદિત્યનું મસ્તક આચાર્ય શ્રીને નમી પડ્યું અને નીચા નમી ગુરૂદેવના ચરણની રજ લઈ પોતાના મસ્તકે ચઢાવી.*

* પૂ. અમરમુનિજીના એક પ્રવચન પરથી સૂચિત.

પ્રતિષ્ઠા અને અહંકાર

—પૂ. કેદારનાથજી

[પ્રતિષ્ઠા માન-સન્માન વિ. સાધકની પ્રગતિમાં અવરોધરૂપ બની જાય છે. માન-સન્માન Slow Poison-મીઠાં જેર સમાન છે, જેનો સ્વાદ મધુર અને મિષ્ટ હોવા છતાં પરિણામે તો જીવનું પતન કરે છે. ચંડાળ કે ભંગી અરુચ્ય નથી, અરુચ્ય તો સાધકનું નિકંદન કાઢનાર માન અને પ્રતિષ્ઠાનો મોહ છે. સાચો સાધક તેનાથી દૂર રહે છે અને તેની જાળમાં સપડા-યેલાની સ્થિતિ પેદા કરાગિયા જેવી થાય છે—પોતે જ કરેલા ધરમાં કેદીરૂપ બની મરણને શરણ થાય છે. આપણા એક વિદ્વાન મુનિરાજે સાચું જ કહ્યું છે કે :—

विवेकनेत्रं हरताऽस्मदीयं मानेन तीव्रो विहितोऽपराधः ।

न तज्ययते तच्छ्रयणं तथापि कांक्ष्यहो ! मूढधियः प्रवृत्तिः ! ॥

અર્થાત્ અમારા વિવેકરૂપ નેત્રને હરણ કરતા માને અમારો જગરો અપરાધ કર્યો છે. છતાં તેનો પલ્લો નથી મૂકાતો ! કેવી મૂઢ દશા !

આ જ વાત પૂ. કેદારનાથજીએ ટૂંકમાં અત્રે સમજાવેલ છે.

—તંત્રી]

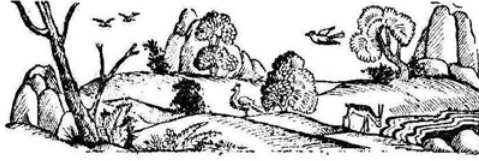
પ્રત્યેક મોહ માણસની ઉન્નતિમાં બાધક અને અવનતિમાં કારણ થાય છે. તેમાંથી માન અને પ્રતિષ્ઠાના મોહની વિશેષતા એ છે કે તેનાથી થતી અવનતિ જલદી તેના ધ્યાનમાં આવતી નથી. માટે તે બાબતમાં સાધકે વધારે સાવધ રહેવું જરૂરી છે. આ મોહમાંથી તમારે અલિપ્ત રહેવું હોય તો તમારે તમારા ધ્યેયનું સતત જ્ઞાન રાખવું જોઈએ. તમે દેશ-કાર્યમાં, રાષ્ટ્રકાર્યમાં, સમાજસેવામાં હો તો તમારા સદ્ગુણોને લીધે, સેવાવૃત્તિને લીધે તમારું ગૌરવ કરવાની, તમારું માનસન્માન કરવાની લોકોને ઈચ્છા થાય એ સહજ છે. પરંતુ એવે પ્રસંગે તમારું ગૌરવ ન કરાવતાં, પોતે માન ન લેતાં તમારા સહાયરણનું અનુ-કરણ કરવાનો તમારે તેમને આગ્રહ કરવો અને તેમ કરવામાં તમારું ગૌરવ છે એમ તમારે તેમને સમજાવવું જોઈએ. લોકોના મનમાં તમારા વિષે ખરો આદર હોય તો તેઓ તમારું કહેવું સાંભળશે. તમારે વિષે તેમના

મનમાં રહેલા સદ્ભાવનો તેમના કલ્યાણ માટે ઉપયોગ કરવો એમાં ખરી સેવા છે. જે તમારા મનમાં લોકો વિષે ખરો પ્રેમ બંધત હોય તો, તમે નિરહંકારી હો અને તમે પોતાની ઉન્નતિ વિષે સાવધ હોઈ તમારામાં કાર્યદક્ષતા હોય તો જ તમે આ સાધી શકશો. પણ આ સદ્ગુણો તમારામાં નહિ હોય તો માનપ્રતિષ્ઠાના અને કીર્તિના મોહમાં તમે વધુ ને વધુ સપ-ડાશો. વખત જતાં તે તમારું વ્યસન થઈ જશે. માનપ્રતિષ્ઠા સિવાય સત્કર્મ કરવાની તમારી બુદ્ધિ નાશ પામશે.

પછી પોતા વિષેના લોકોના આદરને લીધે તેનો અહંકાર પોષાતો જાય છે, તેને ઉત્તેજન મળે છે. તે અહંકારમાંથી મદ, મદમાંથી નશો, નશામાંથી બુદ્ધિભ્રંશ અને તેને લીધે બધા અનર્થ થાય છે. આ મોહમાં રહેલો મદ અને નશો ઉઘ ન હોય તો યે તે આપણી મતિ અને વિવેકને બધીર કરી નાખે છે એમાં શંકા નથી.

અહંકાર જાગ્રત થઈને વધતો હોય છે. લોકાદરથી તે પોષાતો જાય છે. પણ આપણે એ બધું ઓળખીને સ્પષ્ટપણે સમજવું જોઈએ કે લોકોની હોંશ ખાતર આપણે ભૂલભરેલા માર્ગે લોકરજનમાં ન પડવું જોઈએ. લોકો આજ આપણને ઈશ્વર બનાવશે અને તેમાંથી આનંદ મેળવશે તો કાલે આપણું પતન થતાં નિંદા કરીને તેમાંથી આનંદ મેળવશે, અને સમજો કે તેઓ આપણી નિંદા ન કરે અને છેવટ સુધી તે આપણા પ્રશંસક અને પૂજક રહે

તો તેને લીધે તેમનું કે આપણું કયું કલ્યાણ સધાશે? એકબીજામાં ન હોય એવા ગુણોની પ્રશંસા કરતા રહી કે દોષ સહન કરતા રહી બધાને ઠંડી બનાવવામાં કેાનું કલ્યાણ સધાવાનું છે? આ બધી બાબતોનો વિચાર કરીને તમારે અહંકારથી દૂર રહેવું જોઈએ. ચિત્ત હંમેશા શુદ્ધ રાખીને પોતાની માનવતા વધારવા માટે સદ્ગુણોનો આશ્રય રાખવો એ જ પોતાના જીવનનું કાર્ય છે એમ તમારે સમજવું જોઈએ.

લોખંડ

ના

ગોળ અને ચોરસ સળીયા

પટ્ટી તેમજ પાટા

વિગેરે મળશે

ધી ભારત આયર્ન એન્ડ સ્ટીલ ઇન્ડસ્ટ્રીઝ

રૂવાપરી રોડ : ભાવનગર

ટેલીગ્રામ : આયર્નમેન

ફોન { ઓફીસ { ૫૬૫૦
 { ૩૨૧૬
 { રેસીડેન્સ { ૪૫૫૭
 { ૫૫૨૫

પૂ. આચાર્યશ્રી કસ્તુરસૂરી મહારાજ સાહેબની સ્મૃતિ

રે કાળ તહે આ શું કયું,
કસ્તુરસૂરી ચાલ્યા ગયા
નેમીસૂરીના સંઘાડે,
ઔજસ પ્રસરાવી ગયા
સોજીત્રા ગામે કાળધર્મ પામી,
અંતર વિહોણું કરી ગયા
નંદનસૂરીના પગલે ચાલી જતાં,
મમતા મૂકી ગયા
નિર્મળ હતું હૃદય,
પળમાં ભૂલાવી ગયા
કસ્તુરીસમ મહેંકીને,
સુવાસ પ્રસરાવી ગયા
કુલ કરમાતાં,
સૌરભ મૂકી ગયા
જીવન છે સોજીત્રું,
જીવન ઝાંખી કરી ગયા
પ્રભુની છે લીલા ન્યારી,
પળમાં શોક પ્રસરાવી ગયા
સમાચાર સાંભળીને,
'જયંત ઝવેરી'ને અશ્રુ આવી રહ્યાં

—જયંતલાલ
મોહનલાલ
ઝવેરી
અમદવાદ

પાઠશાળાઓ, ધાર્મિક શિક્ષકો અને યુવાન પ્રજાનું
અત્યંત લોકપ્રિય માસિક

જૈન શિક્ષણ સાહિત્ય પાત્રક

સુંદર બોધદાયક કથાઓ તેમજ પાઠશાળા અંગે પ્રેરક અને
માર્ગદર્શક લેખો દરેક અકમાં આપવામાં આવે છે.

છેલ્લા ૧૯ વર્ષથી જૈન સમાજની અનુપમ સેવા કરતું માસિક

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૫-૦૦

વિગત માટે લખો :—

જૈન ધાર્મિક શિક્ષણ સંઘ

કે. શાંતિનાથજી જૈન હોટેલસર, પાયધુની, મુંબઈ નં. ૪૦૦૦૦૩

નારીગૌરવ

—વિષ્ણુપ્રજ્ઞા ૨. (ત્રિવેદી)

વર્તમાન પરિસ્થિતિમાં નારીપ્રતિષ્ઠાનો વિચાર કરતાં ત્રણ સાંસ્કૃતિક પરિબળો ઉપર ધ્યાન કેન્દ્રિત કરવું જોઈએ. આપણા જીવનને સૂક્ષ્મ પણ ગાઢ રીતે સ્પર્શતી ત્રણ બાબતો છે : પરંપરા પ્રાપ્ત સ્ત્રી અધિકારના ખ્યાલ, નારીગૌરવના કેટલાક સારા અને કેટલાક વિકૃત આધુનિક ખ્યાલો અને પરિવર્તી સામાજિક પ્રણાલીઓ અને આર્થિક અવસ્થાઓ. આ પ્રત્યેકનો વિચાર દૂરદેશિ અને સ્વસ્થ વિવેક-બુદ્ધિથી થવો જોઈએ, કેમકે કોઈ પણ વિચારની અંતિમ કોટિ શ્રેયને કિંવા લોકસંગ્રહને બાધક નીવડશે.

સ્ત્રીજીવનની કેવળ કદપનામાં સુવર્ણ ભભકથી માંડી મેશની કાળાશ સુધીની રંગલીલા દેખાય છે; તો તેની ઓછીવત્તી સાધ્ય ગણાય એવી ભાવનાઓમાં પણ ગૂંચે છે. આમાંથી રસ્તો કાઢવા આપણે એક જીવનસૂત્રનો આધાર લેવો જોઈએ. સ્ત્રીને પહેલા પ્રથમ માનવ તરીકે લેખવાની છે અને માનવ લેખે પૂર્ણ જીવન-સિદ્ધિના, સમાજસેવાના, પુરુષાર્થના અધિકાર આપવાના છે. તેને દેવી, પરી, ઢીંગલી, દાસી, વાસના સંતોષવાનું ઉપકરણ, માશુક કે પ્રજાતંત્રના સાતત્ય માટે અનિવાર્ય ચાકડો ગણવાની નથી. એ રીતે ગણવાનો સ્ત્રી ઇન્કાર કરે તો તે વાજબી છે. સ્ત્રીને પુરુષના કામોત્તેજક ઉપસ્કર સૂચવતા કોઈ પણ વિચારને કે પ્રચારને કશું સમર્થન ન મળવું જોઈએ. નારીને માનવના પૂર્ણ અધિકાર મળે ત્યારપછી ભલે તે સીતા કે શકુન્તલાની, ગાર્ગી કે મીરાંબાઈની, લક્ષ્મીબાઈ કે કસ્તુરબાઈની ભાવના સ્વસંકલ્પથી સેવે. નારીરત્નોનાં શુભગાન ગાઈ સાધારણ માનવીના

હકોને ભોળે તેને આસમાની આદર્શો ઉપદેશવા એ વસ્તુતઃ સામાજિક ખંધાઈ છે. પુરુષે પણ માનવના હકો મેળવીને જ ઉચ્ચતર જીવન સારૂ, મોક્ષ સારૂ, એ અધિકારોને ઓળંગી જવાનું છે. પુરુષ દેવ બની શકે, સ્ત્રી પણ દેવીગુણસંપન્ન થઈ શકે. પુરુષ જેમ પડિત, વીર કે સંત હોય. તેમ સ્ત્રી પણ હોય વાસના અને કામનાનો વિષય સ્ત્રી છે, પુરુષ પણ છે. સ્વાતંત્ર્ય તેમજ સંયમની આવશ્યકતા બેમાંથી કોઈને ઓછી નથી. કુટુંબના યોગદાનની જવાબદારી, તેની અખંડતા અને સુખગાના જાળવવાની દરજ્જા કુટુંબનાં સર્વજનની છે સ્ત્રી રમણીય છે માટે ભોગ્ય છે અને પુરુષ બળવાન છે માટે ભોક્તા છે, એ ખ્યાલ વરવો અને પડે છે. પુરુષ બળવાન છે તો તેણે સ્ત્રીનું રક્ષણ કરવું જોઈએ, તેને ભોગ્ય બનાવવાની નથી. અસહાય અને લાચાર સ્ત્રીનું રક્ષણ કરવાની જવાબદારી સમાજની છે એ આપણા ધર્મોપદેશકોનાં વિધાનોનું તાત્પર્ય છે.

આ વીસમી સદીના અનેક વિચરોમાં સ્ત્રીની અવદશા કરતી વખતે નાતાના હૃદયે એ જીન-વાણી તાત્પર્યને પણ ખાસ સંભાળું નથી. ખાકી, વસ્તુતઃ સ્ત્રી અને પુરુષ બેઉ મોહક હોઈ શકે, ભોક્તા હોઈ શકે અને ભોગ્ય પણ હોઈ શકે. બંને સહસ્વાન અને વીર, ધીર અને પ્રભાવશાલી, પ્રાપ્ત અને વ્યવહારજ્ઞ હોઈ શકે. પાપપુણ્યનાં વલણો, આનંદપ્રમોદની અભિલાષાઓ, સુખદુઃખના સંસ્કારો વ્યક્તિઓમાં ઓછાવત્તાં હોય પણ તે લિંગનિર્મિત નથી, પરંપરા અને સંસ્કારથી નિર્મિત છે. આ વિષયની સમગ્ર વિચારણામાં આપણે દેવલોકી

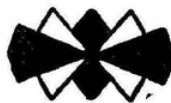
કે અસુરલોકી એવાં એકાંગી ખ્યાલો તજવા જોઈએ.

શાસ્ત્રકારોનાં અર્ધગૃહીત વિધ નો કરતાં ધર્મ અને કલાના ધૂર્ત વેપારીઓએ નારીપ્રતિષ્ઠાને વધારે હાનિ કરી છે. આનંદપ્રમોદના એક સસ્તા અને વ્યાપક સાધન તરીકે ચિત્રપટનું મૂલ્ય ગમે તેટલું આંકીએ, પણ એ દ્વારા સ્ત્રી-જીવનને ઓછી આંચ આવી નથી. જ્યાં અભદ્રતા દેખાય ત્યાં તેનો સામાજિક વિરોધ થયો જોઈએ. સંગીત નૃત્ય નાટક સિનેમા વગેરેમાં, ધાર્મિક અને સામાજિક ઉત્સવોમાં, વપરાશ યા વિલાસની ચીજોની બહારોટોમાં નારીનું વિકારપોષક દર્શન થાય એવું કશું પણ સ્ત્રી સમાજે પોષવું કે ચલાવી લેવું જોઈએ નહિ. આ બાબતમાં પશ્ચિમનું અનુકરણ ગહીણીય છે. સ્ત્રીનો સહજ લજ્જભાવ બળવીને કલાઓનો વ્યાપાર અને સંવર્ધન ના થઈ શકે એમ નથી. આ ક્ષેત્રમાં ભારતના કલા-ઈતિહાસમાં દોષો દેખાતા હોય તો તેને દોષ તરીકે સ્વીકારવા જોઈએ.

આપણું જીવન સીધી કે આડકતરી રીતે અર્થકેન્દ્રી અને કામકેન્દ્રી થતું બય છે તેના નિવારણના માર્ગો આપણે શોધવા જોઈએ. સેવાભાવ વધે, કર્મપરાયણ કરુણા વધે તો આપણું અર્થદાસત્વ ઓછું થાય. તે જ રીતે જો આપણા કૌટુંબિક જીવનમાં અનેક પાર્શ્વ અને સંકુલ વ્યક્તિજીવન હોય તો કામવાસનાને અન્ય ભાવોથી સહેજે ખ્યાદા મથી રહે. બુદ્ધિથી વાસનાઓને દબાવવા કરતાં વાસનાઓને બીજી પ્રબળ લાગણીઓ સાથે જોડીએ તો તેનો નિરોધ સરળ પડે છે.

પુરુષ જેમ પ્રિયતમ, પતિ, પિતા, પુત્ર, ભાઈ અને નાગરિક લેખે અનેકરૂપ દેખાય તેમ સ્ત્રી પણ ભિન્ન ભિન્ન સંબંધોમાં દેખાય અને પ્રવર્તે, અને બધામાં તેનું સમ્યક્ અને સુભગ દર્શન થાય-સમાજ સ્વાસ્થ્ય માટે અને સ્ત્રીની જીવનસિદ્ધિ સારૂ આ વ્યવસ્થા ઠીક ગણાય. આ રીતે આપણે પ્રવર્તમાન વિરોધો અને સંઘર્ષોમાં સ્થિરતા અને સામંજસ્ય લાવી શકીશું. શ્રેય અને પ્રેયનો સમન્વય થવો જોઈએ, બંનેની પ્રાપ્તિ માટે સહ-અવકાશ યોગ્ય ગણાય. આપણાં જ યુગમાં, છેલ્લા શતકમાં, અનેક નારીઓએ પ્રણય સેવ્યો છે, ઘર અને પરિવાર સંભાળ્યા છે, કૌમાર જીવન કે સંન્યાસિનીનું જીવન જીવી બતાવ્યું છે. તેમણે અદ્ભુત વીરત્વ, વ્યવસ્થાશક્તિ, સેવાભાવ, ત્યાગ દાખવ્યાં છે, અને કલા, વિદ્યા વા ધર્મની સાધનામાં નામના મેળવી છે. સંયમી અને સંવાદીપૂર્ણ જીવનના પંથે જ સ્ત્રીજીવનનો ઉત્કર્ષ છે. આમાં જ પુરુષ જીવનનો અર્થાત્ સમાજનો સર્વાંગી ઉદ્ધાર છે. સમાજનાં સ્ત્રીપુરુષોનો સ્વતંત્ર તેટલો જ સંયમી, લોકાત્કર્ષક અને લોક-સંગ્રહનિષ્ઠ જીવનવ્યવહાર એ ભાવિ સંસ્કૃતિની મોટી કસોટી છે.

વિશિષ્ટ સૌન્દર્ય અને માધુર્ય સ્ત્રીનો ગુણ-વિશેષ પણ એ લાવણ્યને કોઈ વટાવી ન ખાય; એ પોતે પણ તેને ન વટાવે. લાવણ્ય અને ઓજસ એક માંગદય છે; પરમાત્માની વિભૂતિ છે. એ સાચવવાનાં છે પણ એને પ્રસાધન કે પ્રદર્શનની જરૂર નથી. એ વાણિજ્યની વસ્તુ નથી. સંસારમાં સૌન્દર્યનું અસ્તિત્વ જ તારકિત નભ પેડે સ્વતઃ સ્વસ્તિ છે.

‘ વિચારોની ચોકી કરો ’

લે. કલાવતા વોરા

[એક સુપ્રસિદ્ધ લેખકે લખ્યું છે કે, “ પ્રત્યેક વિચાર અથવા લાગણી શરીરના અણુ અણુમાં આંદોલિત થાય છે અને તે પર પોતાની અસર કરે છે. ” શ્રી ઓરિસન સ્વેટ માર્ડન પોતાના એક પુસ્તકમાં લખે છે કે, “ આપણે જે વિષે ઝાઝો વિચાર કરીએ છીએ તેના જેવા જ આપણે બનીએ છીએ. જે આપણે મનને દેવી વસ્તુઓ પર-આધ્યાત્મિક ગુણો પર-વિશેષ એકાગ્ર કરીએ, તો આપણે આધ્યાત્મિક શક્તિ પ્રાપ્ત કરીએ છીએ, એટલું જ નહિ પરંતુ તે શક્તિ આપણા મુખારવિંદ પર અને આપણી રીતભાતમાં પણ જણાય છે. માણસોના ટોળા-માંથી ધર્મચાર્યને દીર્ઘકાળ પર્યંત દેવી ગુણો વિષે જ વિચાર કરનાર માણસને આપણે કેટલી સહેલાઈથી શોધી કાઢી શકીએ છીએ. દેવી ગુણો, પવિત્ર પદાર્થો અને સંપૂર્ણતા વગેરે વિષયો પર તે વારંવાર વિચાર કરે છે; તેથી આ ગુણો તેના મુખારવિંદ પર જણાય છે; તેની આખ-માંથી પણ તેનો જ પ્રકાશ બહાર પડે છે અને દેખાવમાં તથા તેની રીતભાતમાં પણ તે જ દૃષ્ટિગોચર થાય છે, ”

સારામાં સાફ આરોગ્ય પ્રાપ્ત કરવાનો રાજમાર્ગ અધિક અને અધિક આરોગ્ય પ્રાપ્ત કરવાનો વિચાર કરવો એ છે. આપણા વિચારો, આપણા આદર્શો, આપણી કલ્પનાઓ, આપણી લાગણીઓ, સંવેદનાઓ, ભાવનાઓ અને મનોવૃત્તિઓ નિરંતર આપણા પ્રત્યેકના શરીરના અણુએ અણુમાં, આંદોલન મોકલતી રહે છે. તેથી જ લેખિકા બહેને આ લેખનું શીર્ષક સાચું જ આપ્યું છે કે, “ વિચારોની ચોકી કરો. ”]

—તંત્રી

આપણા સમગ્ર વ્યક્તિત્વને ઘડનારું બળ છે આપણા વિચારો. એટલે આપણી માન્યતાઓ કે રૂઢ થયેલા ભાવોની વાત નથી, ક્ષણે ક્ષણે મનમાં તરેહ તરેહની રીતે આવતા વિચારો, ક્ષણે ક્ષણે મનમાં પલટા લેતા ભાવો. એકની એક વાતને બે ક્ષણોમાં બે બુદ્ધિ રીતે વિચારતાં વિચારો, એટલે કે પળપળનાં માનસિક વલણો, આ વલણોને તપાસતા રહેવું જોઈએ.

એક ડોક્ટરે એક વાર એના એક મિત્રને કહ્યું હતું, ‘યાર બે હું મારા કેટલાક દરદીઓના માથાં બુદ્ધિ પાડી શકતો હોત તો, પછી એ માથા સમા કરીને પછી પાછા તેને ત્યાં ગોઠવી દઈ શકતો હોત તો કેવું સાફ થાત. મોટા ભાગની શારીરિક મુશ્કેલીઓની સર્જન-ક્રિયા ગળાની રેખાની ઉપર જ રચાતી હોય છે.

આ ભલે એક હકીકતને કહેવાની મરકરી-ભરી રીત છે, પણ જે ડોક્ટરોને કહેવાનું છે તે એ દ્વારા બરાબર કહે છે. પરંતુ એમ બે થઈ શકતું હોત તો દુનિયામાં ઓછા બીમાર માણસો હોત એમાં શંકા નહિ.

માણસ જે જાતના વિચાર કરે છે એવો જ તે બને છે. વિચારોનાં વલણો માણસના આખા અસ્તિત્વને અસર કરે છે. માનસિક પ્રવાહો શારીરિક પ્રવાહોની ગતિ ઝડપી કે મંદ બનાવતા રહેતા હોય છે. અસ્પષ્ટ રીતે કેઈ પણ બાબતના વિચારો કરવાની ટેવ, હકીકતને સ્પષ્ટ પકડમાં લીધા વગર તે ઉપર વિચાર કરવાથી માણસ બિનજરૂરી એવી વાતોની ચિંતા કરતો થાય છે, અથવા ખોટા અયોગ્ય નિર્ણયો ઉપર આવે છે. જેનું પરિણામ આપણા લાભમાં

ન આવતાં ક્રોધ આવે છે અને આપણી વિચાર કરવાની રીત જ એવી હોવાથી આવા પ્રસંગો વારંવાર બને છે તેથી ધીરે ધીરે સ્વભાવમાં જ એ ચિદ્વિયાપણું પ્રવેશી જાય છે, આત્મ-વિશ્વાસનો અભાવ પેદા થાય છે. એ બધા ઉપરાંત ઉછીની ચિંતા લેવાની પણ માણસોને ટેવ હોય છે. આપણી જ નહિ, બીજાઓની પણ નકામી ચિંતા. અને આ બધામાંથી જન્મે છે કેટલાક શારીરિક દરદો અશક્તિ, એનિમિયા, નાડીની ઝડપી ગતિ, લોહીનું ભારે દબાણ, જ્ઞાનતંતુઓની નબળાઈ, અપચો, ગેસ, વગેરે.

આ બધા દરદોનું ઉત્પત્તિસ્થાન મનમાં ચાલતા વિચારો સિવાય બીજું કશું જ નથી. પણ આપણે એ વિચારોને ખરાબર પકડી રાખી શકતા નથી એ એની કડુણતા છે. આવા ઘણા માણસો મળશે જે કદપી કદપીને ચિંતા કરતા હોય છે. જે કદી ન બનવાનું હોય તે બનશે જ એમ પાકું માની લઈને એ ઉપર વિચારો ચલાવ્યા જ કરે છે અને જ્યારે એ બનવાનો કાળ પસાર થઈ જાય છે ને એનું ધારેલું બનતું નથી ત્યારે તેને પોતાની ખોટી ચિંતાની ખબર પડે છે પણ ત્યારપહેલાં પહેલાં ચાલેલા વિચારપ્રવાહોએ ઘણી જ્ઞાનતંતુઓની તોડફોડ કરી લીધી હોય છે. માણસ તે પહેલાં પોતાને બીમાર માની શકે એટલો તૈયાર થઈ ગયો હોય છે.

શાંત, સ્વસ્થ, વ્યવસ્થિત મન જીવનના સર્વ પ્રસંગોનો સામનો કરી શકે છે સુખ, શાંતિ અને સતોષ માટે જરૂરી એવી શક્તિ અને સમતુલા દ્વારા એને એ પ્રાપ્ત થાય છે. આપણા વિચારપ્રવાહોમાં આ સમતુલા હર-હંમેશ આવશ્યક છે. વિચારો પરનું આપણું નિયંત્રણ હોય તો ઉચ્ચ સપાટી પર વ્યવસ્થિત વિચારણા કરવી આપણે માટે શક્ય બને. નહિ

તો ગઈ કાલની ભૂલને ભૂલ રૂપે ચલાવી લઈએ કે સમજીએ જ નહિ તો તે આજે ગોટાળો જ બિરો કરે. વ્યવસ્થિત યોજના, શાણપણું કરેલા વિચારો, અને સારા અને સ્પષ્ટ વિચારો બુદ્ધિ-પૂર્વક અને આત્મનિયંત્રણ પૂર્વક જીવન જીવવામાં મદદરૂપ થાય છે.

સ્વસંચાલિત વાહનોમાં મોટર જે કામ કરે છે એ જ કામ વિચારોની વ્યવસ્થાએ આપણા જીવનમાં કરવાનું છે. એ જ જીવનને જીવવા માટે જરૂરી શક્તિ પૂરી પાડે છે. વાહનમાં જરૂરી એટરી (મોટર) ન હોય તો તે ચાલશે નહીં જ. સ્પષ્ટ વિચારણા વગર માણસ પોતાની ઉત્તમ શક્તિનો ઉપયોગ કરી શકતો જ નથી. આપણે આપણા વિચારોથી વધારે સારા કે ખરાબ થઈ શકતા જ નથી. એવો કોઈ અમત્કાર નથી જ બનતો કે વિચારો અમંગલ જ આવે અને કાર્યો મંગલ જ થાય. વિચારો અને વ્યક્તિત્વ સાથે સાથે જ ચાલતાં હોય છે. પ્રત્યેક ખોટા નિશ્ચયો કે ખરાબ હેતુઓ હલકા અથવા ગૂંચવાડાભર્યા વિચારોમાંથી જન્મે છે અને એ જ આપણા સારા કે ખરાબ વ્યક્તિત્વને સજો છે. દરેક ઉમદા કાર્ય ઉચ્ચ વિચારોનું બાળક છે એમ કોઈકે કહ્યું છે. એ આપણા નાના જીવનમાં થતાં નાના સારાં કાર્યોને તપાસવાથી પણ સમજી શકાય છે. જેવો વિચાર તેવી વાણી ને તેવું કાર્ય એ બાણીતી ને દરેકના અનુભવની વાત છે, અને જેવું કાર્ય તેવાં આપણે.

આમ આપણું વ્યક્તિત્વ એ વિચારો દ્વારા સર્જાયેલી અનેક આદતોની એક ગૂંથણી જ છે. એથી વિચારોના માલિક બનવું જોઈએ, શુભામ નહીં. આપણા વિચારો આપણને સબળ બનાવે આપણને તોડી ન નાખે એ ઉપર નજર રાખીને આપણા વિચારપ્રવાહોની ચોકી કરવી જોઈએ.

સતી કલાવતી

લેખક : જિનદાસ મણીલાલ દોશી

નરવિક્રમ રાજાને શિકારીએ એક સુંદર પોપટ ભેટ આપ્યો. પોપટ મનુષ્યની ભાષા બોલતો હતો. રાજાએ તેની રાણીને પોપટ આપ્યો. રાણીએ સોનાના પાંજરામાં પોપટને રાખ્યો. રાણીને પોપટ ખૂબ જ વહાલો હતો. આ રાણીનું નામ સુલોચના હતું.

રોજ સુલોચના સાધુ મહારાજને વંદન કરવા જતી, ત્યારે રાણી તેના પાળેલા પોપટને પથ્થુ સાથે લઈ જતી.

પોપટ પૂર્વનો આરાધક હશે તેથી સાધુ મહારાજને પોતાનું માથું નમાવી વારંવાર વંદન કરતો.

એક દિવસ સુલોચના કામ હોવાથી સાધુ મહારાજને વંદન કરવા જઈ શકી નહિ.

પોપટને સાધુ મહારાજનાં દર્શન કર્યા વગર ચેન પડે નહિ. પોપટે સાધુ મહારાજનાં દર્શન કરવાનો નિયમ લીધેલો.

સુલોચનાએ બપોરે પોપટનું પાંજરું બોલી તેમાં ખાવાનું મૂક્યું. પાંજરું ખુલ્લું રાખી સુલોચના કામ હોવાથી બીજા ખંડમાં ગઈ. તરત પાંજરામાંથી પોપટ ઉડી ગયો.

પોપટ પછી સાધુ મહારાજને વંદન કરી જંગલમાં જતો રહ્યો.

સુલોચનાને પોપટ વગર ચેન ન પડ્યું. તેણે તેના કેટલાય નોકરોને જંગલમાં પોપટ પકડવા મોકલ્યા.

એક દિવસ પોપટ પકડાયો. નોકરોએ જંગલમાંથી પોપટને લાવીને સુલોચનાને આપ્યો.

જુન, ૧૯૭૬

ફરીથી પોપટ ઉડીને ભાગી ન જાય તે માટે બીજાએલી સુલોચનાએ પોપટની બંને પાંખો તોડી નાખી.

આરાધક પોપટે પછી અનશન કર્યું. પાંચ દિવસ બાદ પોપટ મરી ગયો, અને પોપટનો જીવ દેવલોકમાં દેવ ગયો.

સુલોચના.... પોપટ વગર હવે સુલોચનાને ચેન પડતું નથી.... સુલોચનાએ પથ્થુ પછી પોપટના શોકમાં રહી અનશન કર્યું. અને તે મરીને પોપટનો જીવ જે દેવ હતો તેની દેવી બની.

*

દેવનું આયુષ્ય પૂર્ણ થયું પછી તે શંખ રાજા ગયો, તે દેવની દેવી કલાવતી રાણી બની.

શંખ રાજા અને કલાવતી રાણી બન્ને પ્રેમ પત્નીએ કેટલોક સમય સુખમાં પસાર કર્યા. રાણી કલાવતીને તેના ભાઈએ સોનાનાં બે કડાં પહેરવાં મોકલાવ્યાં.

રાણીએ હેંશથી સોનાનાં કડાં પહેર્યાં.

શંખ રાજાએ રાણીએ હાથે પહેરેલાં સોનાનાં કડાં જોયાં.

રાજાએ વહેમાઈને વિચાર્યું કે કલાવતીને તેના કોઈ પ્રેમીએ સોનાનાં કડાં મોકલ્યાં હશે અને તેણે તે પહેર્યાં હશે. કલાવતી વ્યભિચારિણી હશે તેમ રાજાને લાગ્યું.

સિપાઈને બોલાવી રાજા બોલ્યો, ‘કલાવતીને જંગલમાં લઈ જા. પછી તેના કંઠા કાપી નાખજે.

: ૧૩૬

સિપાઈ કલાવતીને જંગલમાં લઈ ગયો અને કલાવતીનાં કાંડા કાપી નાખ્યાં. પછી તેને જંગલમાં જ રહેવા દઈ સિપાઈ જતો રહ્યો.

કલાવતી સતી સ્ત્રી હતી. તેણે પ્રભુને યાદ કર્યાં અને નવકાર મંત્રના બપ કર્યાં. સતીના સતને પ્રભાવે કલાવતીના કાંડા પાછા આવ્યાં.

કલાવતીના હાથો તે પરણી તે દિવસે જેવા હતા તેવા જ થઈ ગયા. હવે કલાવતીના હાથો પર રત્નજડિત ખંડીઓ પણ હતી.

કલાવતીના ભાઈ શંખ રાજના મહેલે બહેનની ખબર પૂછવા ગયો. મહેલમાં બહેન જ ન મળે. કલાવતીનો ભાઈ બોલ્યો : ‘મેં સોનાનાં બે કડાં મારી બેનને મોકલેલાં, તે કડાં કલાવતી પહેરે છે કે નહિ ?’

ત્યારે.... જવાબ દેવાને બદલે શંખ રાજ રોવા લાગ્યો. શંખ રાજ બોલ્યો : ‘ભાઈ, મને માફ કર. મેં કલાવતીને જંગલમાં મોકલાવી છે અને મારા હુકમથી સૈનિકે કલાવતીનાં કાંડા કાપી નાખ્યાં છે. મેં કલાવતીને વ્યભિચારિણી માની હતી અને સોનાનાં કડાં કેઈ તેના ગ્રેમીએ મોકલ્યા હશે તેમ હું માનતો

હતો. હવે શું થાય ! તે સતી સ્ત્રી પાછળ હું પણ મરી જઈશ. હવે કલાવતીનો વિરહ હું સહન નહિ કરી શકું.

કલાવતીનો ભાઈ બોલ્યો, ‘મરવું હશે તો પછી પણ મરાશે. ચાલો જંગલમાં જઈએ. કલાવતીની તપાસ કરીએ.’

ખંને જણ કલાવતીની તપાસ કરવા બય છે. ત્યારે કલાવતી પ્રભુનું ધ્યાન ધરતી જંગલમાં ઝાડ આગળ બેઠેલી હોય છે.

શંખ રાજએ કલાવતીની માફી માંગી. કલાવતીનાં કાંડા પાછાં આવેલાં બેઈ રાજને હરખ થાય છે. શંખ રાજ સતીને નમે છે.

સતીને કરેલ અપરાધની શિક્ષા માટે શંખ રાજ પોતે મરવા તૈયાર થાય છે.

એક સાધુ મહારાજે શંખરાજને કહ્યું કે આપઘાત કરવાથી કલ્યાણ સાધી ન શકાય. માટે તમે સાધુ બની જાઓ.

પછી શંખરાજએ અને સતી કલાવતીએ દિક્ષા લીધી.

જ્ઞાનનો દીપક પ્રગટાવશે તો
હતાશાનો અંધકાર હટીને દિવાળી પ્રગટી રહેશે.

દરેક પ્રકારના...

સ્ટીલ તથા વુડન ફર્નીચર માટે

મહાલક્ષ્મી સ્ટીલ કોર્પોરેશન

શો રૂમ :— ગોળ બજાર □ ભાવનગર □ ફોન નં. 4525

શા પ રી આ

: અનાવનારા :

- * બાજુર્સ
- * લાઈફ બોટસ
- * ટગ્ગ
- * ફ્રેજર્સ
- * પોન્ટુનસ
- * મુરીંગ બોયઝ
- * બોયન્ટ એપરેટસ
- વિગેરે

શીપ
બીલ્ડર્સ
અને
એન્જનીયર્સ

: અનાવનારા :

- * રોલીંગ શટર્સ
- * ક્રાયરયુક્ ડોર્સ
- * રોડ રોલર્સ
- * બ્લીલ બેરોઝ
- * રેફ્રિજેરેટર કાર્ટર્સ
- * પેલ ફ્રેન્સીંગ
- * સ્ટીલ ટેન્કસ
- વિગેરે

શાપરીઆ ડોક એન્ડ સ્ટીલ કું. પ્રાઇવેટ લીમીટેડ

ચેરમેન : શ્રી માણિકલાલ ચુનીલાલ શાહ

મેનેજિંગ ડીરેક્ટર : શ્રી અમૃતલાલ ભાણુભાઈ શાપરીઆ

રજીસ્ટર્ડ એન્જિનિયર અને શીપયાર્ડ

શીવરી ફાઈ રોડ,

મુંબઈ-૧૫ (ડી. ડી.)

ફોન : ૪૪૮૩૬૧, ૪૪૮૩૬૨, ૪૩૩૧૩૩

ગ્રામ : 'શાપરીઆ' શીવરી-મુંબઈ

એન્જનીયરીંગ વર્ક્સ અને એન્જિનિયરિંગ

પરેલ રોડ, કોશ લેન,

મુંબઈ-૧૨ (ડી. ડી.)

ફોન : ૩૮૫૦૬૭, ૩૭૪૮૬૩

ગ્રામ : 'શાપરીઆ' પરેલ-મુંબઈ

અજ્ઞાત શક્તિઓ અને માનવજીવન

લેખક : રજનીકાન્ત મોદા

પ્રત્યેક માણસના જીવનમાં એવા પ્રસંગો તો કોઈને કોઈ વાર આવ્યા જ હોય છે કે જ્યારે પોતાની સામાન્ય શક્તિઓ ઉપરાંતની કોઈ અજ્ઞાત શક્તિઓ પણ કામ કરતી હોય એમ તેને જણાય છે. માણસ પોતાના સામાન્ય જીવનમાં પોતાની ઇન્દ્રિય શક્તિઓનો અને બુદ્ધિ શક્તિઓનો હંમેશા ઉપયોગ કરતો હોય છે અને એ બધી શક્તિઓ વડે જીવનની સારી-નરસી પરિસ્થિતિઓમાંથી પસાર થતો હોય છે એવા રોજિંદા જીવનમાં તો ઘણું બધું કોઈ મનુષ્યથી જુદી અથવા પર રહેલી શક્તિઓ કાર્ય કરતી હોય એવું એને લાગતું નથી. જાણે કે પોતે જ અને પોતાની સામાન્ય શક્તિઓ વડે જ બધું કામ કરતો હોય એમ જ એ સમજતો હોય છે. પરંતુ કોઈ ખાસ પ્રસંગો ઊભા થાય છે ત્યારે જ તેની આ કલ્પના અથવા સમજણ કેટલી ખામીભરી હતી તેનું એને ભાન થાય છે. કોઈ અતિમુશ્કેલ પ્રશ્ન અથવા કોઈકો એની સમક્ષ આવી પડે છે ત્યારે એનું મન મૂંઝાય છે અને બુદ્ધિને કશે માર્ગ સૂઝતો નથી. જો એ મનુષ્ય શ્રદ્ધાળુ હોય તો આવી પરિસ્થિતિમાં એ પોતાના ઇશ્વરની અથવા ભગવાનની સહાય પ્રાર્થે છે. કેટલીક વખત આવા મુશ્કેલ પ્રશ્નોનું નિરાકરણ રાત્રે સ્વપ્નમાં થઈ જાય છે અથવા તો જાગતાં હોઈએ ત્યારે પણ કોઈ ઓચિંતી સ્ફુરણ વડે થઈ જાય છે. ઘણી વખત જ્યારે આપણા મનમાં એવો પ્રશ્ન ઊભો થાય કે આ કડું કે તે કડું અને આપણી મતિ ન ચાલતી હોય ત્યારે એનો નિર્ણય આપમેળે જ, જાણે કે અંદરથી કોઈ કહેતું હોય તેમ આવી જાય છે. અને આવાં નિરાકરણો કંઈ હંમેશા માત્ર અત્યંત અસાધારણ પ્રશ્નો કે મુશ્કેલીઓની બાબતમાં જ થાય

છે એવું નથી, જીવનની તદ્દન સામાન્ય ઘટનાઓમાં પણ આવું બને છે. આવા નિર્ણયો અથવા ઉકેલો શાના વડે પ્રાપ્ત થાય છે તે વિષે સાધારણ માણસ કશું જાણતો નથી. માત્ર, જ્યારે એવી રીતે સ્ફુરેલા ઉકેલોને એ અનુસરે છે ત્યારે તેના પરિણામો પોતાની ઇચ્છા અનુસારનાં આવતાં હોઈ એને ખુશાલી ઉપજે છે.

વળી કેટલાક માણસોને એવું લાગ્યા કરતું હોય છે કે જાણે કોઈ અજ્ઞાત શક્તિ અથવા અદૃશ્ય વ્યક્તિ હંમેશા તેનું રક્ષણ કરે છે અને ખાસ કરીને વિકટ પ્રસંગોમાં તેને દોરવણી આપે છે. એ કંઈ શક્તિ અથવા વ્યક્તિ છે તેની તેમને ઘણે ભાગે ખબર હોતી નથી, પણ એ તેમનું ભલું ઇચ્છનારી છે અને સહાયક છે એટલું તો તેઓ જાણે છે. ઘણા માણસો તો માત્ર એમ જ કહે છે કે ‘ભગવાને મને સહાય કરી, અથવા ‘ઈશ્વરે જ મને આ મુશ્કેલીમાંથી બચાવ્યો.’ કારણ કે આવી રીતે સહાય આપનારી કોઈ શક્તિ કે વ્યક્તિ છે એમ તેઓ જાણતા હોતા નથી. સામાન્ય ઇન્દ્રિયજ્ઞાન કે બુદ્ધિથી જ ન સમજાય એવું હોય તે બધું જ તેઓ ભગવાન પર આરોપિત કરી દેતા હોય છે.

કેટલાક માણસોના જીવનમાં તો આવી અલૌકિક સહાય એટલી વારંવાર થતી હોય છે કે તેમને એવી સહાય પ્રત્યે અમુક પ્રકારનો વિશ્વાસ બેસી જાય છે અને એ વિશ્વાસ પર આધાર રાખી તેઓ ખાતરીપૂર્વક પોતાનાં કાર્યોમાં આગળ ધપ્યે જાય છે : ‘હિમતે મર્દા તો મદદે ખુદા’ એજ તેમનું જીવનસૂત્ર બની જાય છે.

ત્યારે આ શું ભગવાન પોતે જ સહાય કરે છે? કે પછી એવી કોઈ શક્તિઓ કે વ્યક્તિઓ

આપણી નિકટ રહેલી હોય છે કે જેઓ આવી રીતે આપણા જીવનમાં આટલી બધી અસર નિપજાવતી હોવા છતાં આપણને અગોચર અથવા અજ્ઞાત રહેતી હોય છે? કે પછી આપણી પોતાની અંદર જ ખૂબ ખૂબ ઊંડાણમાં પડેલી અને હજી સુધી અબાણ એવી કોઈ શક્તિ કે ચેતના કે પ્રજ્ઞા જ આવી રીતે કામ કરી રહેલી હોય છે?

વસ્તુતઃ આ ત્રણે વિકલ્પો સાચા છે. પ્રત્યેક વ્યક્તિનું જીવન તે વ્યક્તિ બાણુતી હોય કે નહિ, તો પણ ભગવાન જ ચલાવી રહ્યો છે અને વ્યક્તિને ક્રમે ક્રમે ઊંચે ને ઊંચે લઈ જવા પ્રયાસ કરતો હોય છે. પોતાની અભાન અવસ્થાને કારણે જ્યારે વ્યક્તિ પોતાના સામાન્ય જીવનના નાના શા વર્તુલમાં ગુંથાઈ જાય છે અને એ નાના વર્તુલને જ માત્ર પોતાનું ક્ષેત્ર માનતી બને છે ત્યારે તેની આંખો ખોલવા માટે અને તેના ઊર્ધ્વ માર્ગમાં તેને આગળ ધપાવવા માટે ભગવાન આવા ઉપાયો યોજે છે.

વર્ણી, આપણી પોતાની અંદર પણ અનેક પ્રકારની શક્તિઓ છૂપાઈને પડેલી છે અને તે બધી પણ આપણી ચેતનાને પોતાની તરફ ખેંચવા પ્રયાસ કરતી હોય છે. જે વસ્તુઓ આપણી બાહ્ય ચેતના સમજતી અથવા બાણુતી નથી હોતી તે બધીને આપણી અંદરના ઊંડાણમાં રહેલી આ અજ્ઞાત શક્તિઓ બાણુ છે. એ શક્તિઓ આપણી સપાટી પરની ચેતના પ્રત્યે પ્રેરણાઓ અને સ્ફુરણાઓને મોકલે છે અને એ દ્વારા કઠણ પ્રસંગોમાં આપણને માર્ગસૂચન કરાવે છે. એ જ શક્તિઓ આપણને ઘણી વખત આપત્તિઓની આગાહીઓ કરાવે છે અને એમાંથી ઉગારે પણ છે.

આપણી આ અંદરની શક્તિઓ ઉપરાંત બહારના જગતમાં પણ એવી અનેક શક્તિઓ

અને વ્યક્તિઓ રહેલી છે અને તેઓ પણ આપણા જીવનમાં હરહંમેશ ભાગ ભજવતી જ હોય છે. માત્ર તેમને સ્થૂલ દેહ કે રૂપ ન હોવાને કારણે અથવા સ્થૂલ દેહથી રહિત બનેલી હોવાને કારણે આપણને તેઓ નજરે દેખાતી નથી. આ બહારની શક્તિઓ અને વ્યક્તિઓનો આપણી અંદર અજ્ઞાત રહેલી શક્તિઓ સાથે સીધો સંબંધ છે અને બેનો પરસ્પરનો આપ-લેનો વ્યવહાર સતત ચાલ્યા કરતો હોય છે. આપણે જે જગતને નજરે જોઈએ છીએ તે ઉપરાંત બીજા અનેક સૂક્ષ્મ અદૃશ્ય જગતો આપણી આસપાસ રહેલાં છે અને આપણા દૃશ્યજગતની સાથે સંકળાયેલાં તેમ જ ચોતપ્રોત બનેલાં છે. માનવની ચેતના હજી એટલી બધી વિકાસ પામી નથી કે જેથી તેને સામાન્યતઃ આ બધાં સૂક્ષ્મ જગતોનું ભાન થઈ શકે; પરંતુ કોઈ અસાધારણ સંજોગોમાં આપણી અંદર રહેલી શક્તિઓ સક્રિય બની જતાં આવા જગતોનું અલપઝલપ દર્શન શક્ય બની જાય છે અને તેવે સમયે આપણને એવાં જગતોની હયાતીની ખાતરી થઈ જાય છે. આ બધાંનું વિસ્તૃત અને સ્પષ્ટ જ્ઞાન અત્યારે તો માત્ર યોગ દ્વારા જ શક્ય છે. જ્યારે સમસ્ત માનવ-જાતિનો વિકાસ અત્યારે છે તેનાં કરતાં વધુ આગળ વધ્યો હશે અને મનુષ્ય અંતર્મુખ બની પોતાની અંદરનાં ઊંડાણોને વધુ સમજતો થયો હશે ત્યારે આ જગતોને અને તેમની શક્તિઓ તેમ જ વ્યક્તિઓને આપણા દૃશ્ય જગતની જેમ જ, બલકે એથી પણ વધારે ખાતરીપૂર્વક બાણુતો અને જોતો થયો હશે.

દુનિયાના દરેક દેશમાં અને દરેક કાળમાં આ અજ્ઞાત શક્તિઓ અને વ્યક્તિઓની માન્યતા પ્રચલિત હતી અને છે. આપણા દેશમાં પણ પ્રાચીનમાં પ્રાચીન સમયમાં,—એક વેદના સમયમાં,—પણ આ જગતોનું જ્ઞાન હતું અને એ જ્ઞાન આજના દિવસ સુધી અખંડિતપણે આપણા

લોકોમાં આદ્યું આન્યું છે. વેદોમાં પણ ભૂત, પ્રેત વગેરે અવર યોનિઓ, અને યક્ષ, ગંધર્વ, અપ્સરા, દેવ વગેરે ડાંગી યોનિઓનાં વર્ણનો મળે છે. આ સર્વ યોનિઓ આપણે ઉપર કહ્યાં તે અદૃશ્ય જગતોની નિવાસીઓ છે. એ સર્વે જગતોનું દબાણ આપણા ઉપર સદાય હોય જ છે અને અન્ન, પાન, હવા, બહારનું વાતાવરણ, અન્ય માનવો, પ્રાણીઓ, વનસ્પતિઓ વગેરેના જોડલી જ અસર તેઓ આપણા ઉપર નિપ-જાવતાં હોય છે અને આપણાં જીવન તેમ જ મન તેમ જ ચેતનાને ઘડતાં હોય છે. મનુષ્ય માત્ર સ્થૂલ જગતની અસરોથી જ નથી ઘડાતો, પણ એથીયે વિશેષ આ સૂક્ષ્મ જગતોની અસરોથી ઘડાય છે અને ક્ષણેક્ષણ ઘડાતો જાય છે.

આ ઉપરાંત આપણા દૃશ્ય જગતનાં માનવો, પ્રાણીઓ, વનસ્પતિઓ અને પદાર્થો તેમ જ સ્થળોની અંદરથી પણ પ્રત્યેકમાંથી પોતપોતાનું કોઈ વિશિષ્ટ સૂક્ષ્મ તત્ત્વ હંમેશા બહાર ચોપાસ પ્રસરતું હોય છે અને તેની અસર પણ એના વાતાવરણના વર્તુલમાં આવનારાની ઉપર જાણે અજાણે થાય છે. અમુક માણસોને અમુક સ્થળ તરફ અથવા અમુક વ્યક્તિ તરફ અથવા અમુક પ્રાણી કે પદાર્થ તરફ જે આકારણ આકર્ષણ અથવા અકારણ અણગમો થાય છે તેનું ઘણીવાર આ પણ કારણ હોય છે. દેવમંદિરો, તીર્થો, વગેરે પવિત્ર ધામેમાં આપણને જે અદ્ભુત શાંતિ અને આનંદ અને અલૌકિકતાનો અનુભવ થાય છે તે પણ તે સ્થાનમાંથી પ્રસરતા આવા સૂક્ષ્મ તત્ત્વવડે ઘડાયેલા સૂક્ષ્મ વાતાવરણને લીધે થાય છે. જેમની સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિ ખૂલી હોય છે તેમનાથી એ જોઈ શકાય છે. જ્યારે બીજા મનુષ્યો માત્ર તેને કોઈ અંદરની સંવેદનાથી જ અનુભવી શકે છે અને છેક જ અગ્રહણશીલ મનુષ્યને તો એટલો અનુભવ પણ થતો નથી.

વળી દરેક સ્થાન, વન, ગામ, નગર અને

રાષ્ટ્રની અધિષ્ઠાત્રી દેવતા પણ હોય છે અને તેનું કાર્ય પોતાના અધિષ્ઠિત પ્રદેશમાંના પ્રાણી, વનસ્પતિ વગેરેનું ધ્યાન રાખવાનું હોય છે. આપણા પ્રાચીન તેમ જ અર્વાચીન વાહનમયમાં વનદેવતા, ગ્રામદેવતા, ક્ષેત્રપાળ વગેરેના અનેક ઉદ્દેશો આવે છે. એ દેવતાઓને તે તે સ્થાનના આત્મા તરીકે ગણી શકાય. આ દેવતાઓ પણ ઘણી વખત મનુષ્યના જીવનમાં અને ચેતનામાં અનેક પ્રકારની સ્ફુરણાઓ અને સૂક્ષ્મ સંસૂચનો કરાવે છે તેમજ ઇષ્ટ અને અનિષ્ટ પ્રસંગોની આગાહીઓ પ્રેરે છે.

આ બધાં ઉપરાંત બીજી પણ એક દિશા છે, જેમાંથી મનુષ્યના જીવનમાં અસરોનો બળવાન પ્રવાહ અવતરે છે અને એ છે જગતનું કલ્યાણ કરવામાં જ રમ્યાપમ્યા રહેતા જીવંત યોગીઓ, મહર્ષિઓ, મહાત્માઓ અને સંતો. એમનાં આધ્યાત્મિક અને યોગશક્તિમય સૂક્ષ્મ આંદોલનો દ્વારા મનુષ્યની અંદરની ચેતના ઉપર અતિ પ્રચંડ અસર થાય છે અને તેની પ્રસુપ્ત પડેલી શક્તિઓ જાગૃત બનતાં અનેક પ્રકારના અનુભવો, અગમચેતીઓ, દર્શનો, સાક્ષાત્કારો શક્ય બને છે.

*

ઉપર અત્યંત ટૂંકમાં વર્ણવી તે બધીય જાતની સૂક્ષ્મ, અજ્ઞાત અને અદૃશ્ય શક્તિઓનો એક ખૂબ મોટો પિંડ બને છે. દરેક માનવ એ મોટા શક્તિપિંડ અથવા શક્તિ-સમૂહથી સંપૂર્ણ રીતે બહાર અને અંદર વીંટળાયેલો અને ચોતપ્રોત છે. માત્ર એની સપાટી પરની ચેતના એના પ્રત્યે ગ્રહણ-શીલ (receptive) નથી એટલે એને જાણતી નથી. બહારથી અને અંદરથી એ શક્તિઓનું દબાણ તો સપાટી પરની ચેતના પર એકસરખું ચાલુ જ હોય છે પણ એ ચેતના અન્ય વ્યવસાયોમાં ગુંથાયેલી હોય ત્યારે અને

ત્યાં સુધી એના ઉપર એ ભાનપૂર્વકની અસર જન્માવી શકતું નથી. જ્યારે જ્યારે પણ એને જરા જેટલોયે મોકો મળી જાય છે ત્યારે ત્યારે એ દબાણ એ સપાટીપરની ચેતના ઉપર પોતાની છાપ પાડવા સમર્થ થાય છે. ખાસ કરીને ઊંઘ દરમ્યાન અથવા સપાટી પરની ચેતનાની ટૂંકા કે લાંબા સમયની મૂર્છિત કે ગાફેલ અવસ્થા દરમ્યાન એ દબાણને એવો મોકો સાંપડે છે. આથી જ સ્વપ્નો દ્વારા અથવા તંદ્રાવસ્થાની કોઈ ઝાંખીઓ દ્વારા ઘણા મોટા ભાગનાં સૂચનો અને આગાહીઓ થવા પામે છે. આ આપણી સપાટી પરની ચેતનાની નક્કર દીવાલને ભેદવા માટે એ અવસ્થાઓ જ વધુ યોગ્ય સમય છે, કારણ કે આપણી જાગૃત અવસ્થામાં તો આપણે આપણા જીવનના કાર્યોમાં એટલાં તો મશગૂલ બની ગયેલાં હોઈએ છીએ કે બીજી કશી અસરોને તેમાં પ્રવેશવાનું અથવા તેને ભેદવાનું અશક્ય નહિ તો યે ખૂબ મુશ્કેલ બની જાય છે.

પરંતુ આનો અર્થ કંઈ એમ નથી થતો કે જાગૃત અવસ્થા દરમ્યાન એ અદૃશ્ય શક્તિઓની અસર થઈ જ ન શકે, પણ માત્ર એ જ થાય છે કે સામાન્ય માણસને એ શક્તિઓનું જાગૃતમાં ભાન થવાના અવસરો જીવન દરમ્યાન ઘણા થોડા આવે છે. કેટલીક એવી વ્યક્તિઓ હોય છે કે જેમના જીવનમાં આ શક્તિઓ સહજ જ વિકસેલી હોય છે, તો બીજી કેટલીકમાં એમનો વિકાસ રહસ્યવિદ્યા (occultism) કે યોગના અભ્યાસ વડે થયેલો હોય છે. પરંતુ સ્વપ્નો તો આખી માનવજાતિને માટે સામાન્ય છે. સ્વપ્નો સાચા પડવાની વાત તો ઘણા માણસોએ અનુભવી હશે. પોતા પર કે પોતાના કોઈ સ્નેહીસંબંધી પર ભાવિમાં આવી પડવાની આપત્તિની સ્વપ્નમાં થતી અગમચેતી ઘણાને થઈ હશે. તે ઉપરાંત શુભ પ્રસંગોની આગાહી પણ એ રીતે સ્વપ્નો દ્વારા ઘણાને થઈ હશે.

આ ઉપરાંત આપણા આંતરમનમાં બીજી પણ કેટલીક શક્તિઓ છુપાઈને પડેલી છે અને અમુક સંજોગોમાં તે સક્રિય બની જાય છે. એમાંની એ મુખ્ય પ્રકારની શક્તિઓને અંગ્રેજીમાં ટેલિપથી અને કલેરવોયન્સ કહેવાય છે. ટેલિપથી વડે કોઈ પણ ઇન્દ્રિયના ઉપયોગ વિના સીધેસીધી એકના મનના વિચારોની છાપ બીજાના મન પર પડે છે. ઘણી વખત એવું બને છે કે કશા પણ બહારના દેખીતા કારણ વિના પણ એક કે વધુ વ્યક્તિઓને એકસરખા જ વિચારો એકી સાથે આવે છે. તો ઘણી વખત એવું પણ બને છે કે આપણને અમુક બાબતનો કે અમુક વ્યક્તિનો વિચાર સહજ જ આવે અને પછી થોડા જ સમયમાં એ બાબત અથવા એ વ્યક્તિ આપણી સમક્ષ આવીને ઊભી રહે. તો કોઈ વખત એવું પણ બને કે આપણાથી દૂર રહેલી કોઈ વ્યક્તિ આપણને સંભારતી હોય તે જ વખતે આપણે પણ એને સંભારતા હોઈએ. આપણામાં એક સામાન્ય માન્યતા પ્રચલિત છે કે જો આપણે રસ્તે ચાલતાં હોઈએ ત્યારે ઠોકર વાગે તો આપણને કોઈ સંભારતું હોવું જોઈએ. આ માન્યતાની પાછળ આ ટેલિપથીનું સત્ય રહેલું છે. ઠોકર વાગવાનું કારણ એ છે કે આપણા આંતરમન પર આપણને સંભારનારી વ્યક્તિના વિચારની છાપ ટેલિપથી દ્વારા પડેલી હોય છે અને એ આંતરમન એ છાપને કોઈ જુદા જ તરંગમાં રહેલા આપણા બાહ્ય મન પર ઉતારવા પ્રયત્ન કરતું હોય છે, અને એ રીતે આપણું બાહ્ય મન એક બાજુ પોતાના તરંગના ખેંચાણ વડે અને બીજી બાજુ આંતર ખેંચાણ વડે બાણ્યે-અજાણ્યે ક્ષણભર ગૂંચવણમાં પડી જાય છે, અને તેને લીધે આપણી ચાલવાની ક્રિયા જે ભગભગ સ્વયંપ્રવર્તિત હોય છે તેની અંદર વિક્ષેપ ઊભો થાય છે અને પગલું પડવું જોઈએ તેના કરતાં જરા વધારે લાંબું ટૂંકું થઈ

જાય છે અને તેથી આપણને ઠોકર લાગે છે. આવા અથવા બીજી કોઈ જાતના ટેલિપથીના સ્પષ્ટ કે અસ્પષ્ટ અનુભવો લગભગ દરેકને થોડા તો થાય જ છે. સામાના મનના વિચારો સંપૂર્ણપણે કે સ્પષ્ટપણે જાણવા માટે તો વિચાર-વાંચન (Thought-reading)ની શક્તિનો વિકાસ થયેલો હોવો આવશ્યક છે. એ પણ ટેલિપથીના જેવા જ પ્રકારની શક્તિ છે.

બીજી અજ્ઞાત શક્તિ છે કલેરવોયન્સની. આને આપણે અતિન્દ્રિય દષ્ટિ કહી શકીએ. જે વસ્તુ આપણી આંખ સમક્ષ ન હોય તે જોવાની એ શક્તિ છે. આ શક્તિ પણ આપણા દરેકમાં જોડાણમાં પડેલી છે. મહાભારતનું યુદ્ધ સંજયે દૂર બેઠા બેઠા આખું જોયું તે આવી જ દષ્ટિ-વડે જોયું હશે. કેટલાક લોકોને પોતાની આંખ સામે કોઈની મુખ-પ્રતિમા કે સુંદર કુદરતી દર્શ્યો કે રંગીન વાદળો આપમેળે સ્ફુરે છે. તે વખતે તેમની સામે આવું કોઈ સ્થૂલ દર્શ્ય હોતું નથી, તે છતાં પણ એમાં દર્શ્યો દેખાય છે. અને આ દર્શ્યો તેમની આંખ ખુલી હોય કે બંધ, તો પણ કેટલોક સમય દેખાયા કરે છે. બીજા કેટલાક લોકોને સેંકડો માઈલ દૂર બનતા બનાવો જાણે કે પોતાની નજર સામે બનતા હોય તેમજ દેખાય છે. તો બીજા કેટલાકને અનેક વર્ષો પૂર્વે બની ગયેલા બનાવો જાણે તેમની પોતાની સમક્ષ હમણાં જ બનતા હોય તેમ દેખાય છે. માત્ર ભૂતકાળના જ નહિ પણ ઘણી વખત તો ભાવિમાં બનનારા બનાવો પણ એ રીતે દેખાય છે. આવી અતિન્દ્રિય દષ્ટિનાં હજારો ઉદાહરણો નોંધાયેલાં છે અને ન નોંધાયેલાં તો લાખો હશે. તેમાંના કેટલાક તો અતિ-શય રસમય છે. આપણે એક-બે અહીં જોઈએ.

પહેલું ઉદાહરણ આમ છે : “ છ કે સાત વર્ષ પર કેલિફોર્નિયા (અમેરિકા)ના કેપ્ટન થોન્ટ નામના માણસને ભર શિયાળાની એક

રાતે સ્વપ્ન આવ્યું અને તેમાં તેણે હિમાચ્છાદિત પર્વતો વચ્ચે પુરાઈ ગયેલો કેટલાક માણસનો એક સમૂહ જોયો. તેઓ ઠંડી અને બૂખવડે ઝડપથી ખતમ થતા હતા. આખું ય દર્શ્ય તેણે ઝીણવટથી ધ્યાનમાં રાખ્યું. એક સફેદ મોટું શિખર બરાબર છાતીસરસું દેખાતું હતું; બરફની ઊંડી ખાઈઓમાં ઝાડની ટોચો જેવા દેખાતા કશાકને તે માણસો કાપી રહ્યા હતા; તેણે દરેક માણસના ચહેરા બરાબર નિહાળ્યા અને તેમની વિટંબણાની તેના ઉપર બહુ અસર થઈ.

તે જાણ્યો ત્યારે તેના સ્વપ્નની સ્પષ્ટતા અને બરાબરતાની તેના પર ઊંડી છાપ પડેલી હતી. તે પાછો સૂઈ ગયો અને બરાબર એવું એ જ સ્વપ્ન ફરીથી તેને દેખાયું. સવારે એ વાત તેના મનમાંથી ખસી શકી નહિ થોડા સમય બાદ તેનો એક શિકારી મિત્ર તેને મળવા આવ્યો ત્યારે એ વાત તેને જણાવી અને સ્વપ્નમાં જોયેલા સ્થાનને મળતું જ સ્થાન અસ્તિત્વમાં હોવાનું તે મિત્રે તેને જણાવતાં તેની છાપ એથી પણ વધુ ઊંડી થઈ. મિત્રે જણાવ્યું કે કાર્સનની ખીણના ઘાટમાંથી સીએરા તરફ આવતાં તે ઘાટમાં એણે બરાબર એવું જ એક સ્થાન જોયું હતું.

આ ઉપરથી તેનો નિશ્ચય એકદમ દઢ બની ગયો. તેણે તરત જ થોડા માણસો તેમજ ખચચરો અને ધાબળા અને બીજી જરૂરી વસ્તુઓ ભેગી કરી. તેના પડોશીઓ તો બધા એની શ્રદ્ધા ઉપર હસવા લાગ્યા. તેણે કહ્યું : ‘કંઈ વાંધો નહિ. હું આમ કરીશ જ, કેમકે હું તો સ્વપ્નમાં જોયેલી વાતને તદ્દન સાચી જ માનું છું.’ એ સીધો જ દોઢસો માઈલ દૂર આવેલા કાર્સનની ખીણના ઘાટ પાસે ગયો. ત્યાં બરાબર સ્વપ્નમાં દેખાયા હતા તે જ હાલતમાં રહેલા માણસોને તેમણે જોયા. જીવતા

રહેલા બાકીના માણસોને બચાવી લઇને તેઓ પોતાને ગામ પાછા ફર્યા. ”

બીજું ઉદાહરણ આમ છે : “ નવમી સપ્ટેમ્બર ૧૮૪૮ ને દિવસે મુલતાનના ઘેરામાં મેજર જનરલ R-બહુ જ સખત અને ગંભીર રીતે ઘવાયો; અને પોતે મરી જશે એમ ધારીને તેની સાથે રહેલા એક લશ્કરી અમલદારને પોતાની આંગળી પરની વીંટી કાઢી લેવા અને ત્યાંથી લગભગ ૧૫૦ માઈલ પર ફિરોઝપુરમાં રહેતી પોતાની પત્નીને મોકલી આપવા તેણે કહ્યું.

‘ નવમી સપ્ટેમ્બરની રાતે ’ તેની પત્ની લખે છે, ‘ હું મારી પથારીમાં પડી હતી અને અડધી જાગતી અને અડધી ઊંઘતી હતી. તે વખતે મેં મારા પતિને રણમેદાન પરથી ઘવાયેલા ઊંચકીને લઈ જવાતો સ્પષ્ટ જોયો, અને મેં તેનો અવાજ સાંભળ્યો, “ આ વીંટી મારી આંગળી પરથી કાઢી લો અને મારી પત્નીને મોકલી આપો. ” બીજો આખો દિવસ એ દશ્ય અને એ અવાજ મારા મનમાંથી ખસ્યાં નહિ.

‘ થોડા સમય પછી જ મને ખબર પડી કે જનરલ R-મુલતાનના ઘેરામાં બહુ જ ગંભીરપણે ઘવાયો છે, પણ તે બચી ગયો છે અને હજી જીવે છે. ઘેરા પછી થોડો સમય

રહીને જનરલ L-કે જેણે મારા પતિને રણમેદાન પરથી ખસેડવામાં મદદ કરી હતી, તેના તરફથી ખબર મળી કે જે વખતે મેં ફિરોઝપુરમાં વીંટી કાઢી લેવાની વિનંતી સાંભળી હતી તે જ વખતે બરાબર મારા પતિએ એ વિનંતી કરી હતી. ”

અર્તોદ્રિય દષ્ટિ ઉપરાંત આની અંદર અર્તોદ્રિયશ્રવણની (કલેરઓડિયન્સની) શક્તિ પણ સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

ટેલિપથી અને કલેરવોયન્સ ઉપરાંત બીજા અનેક શક્તિઓ દરેક મનુષ્યમાં પ્રસુપ્ત પડેલી અને તે કોઈ કોઈ વખત જાગૃત થઈ જાય છે.

મનુષ્યની સામાન્ય અથવા જ્ઞાત શક્તિઓના જેટલી જ કે તેથી પણ વધુ બળવાન અસર માનવજીવન પર આ અજ્ઞાત શક્તિઓની થતી હોય છે અહીં એક વસ્તુ પરત્વે ધ્યાન ખેંચવું જરૂરી છે કે આ બધી શક્તિઓ કંઈ હંમેશા મનુષ્યના લાભમાં કામ કરે છે એવું નથી. એમાંની કેટલીક શક્તિઓ મનુષ્યનું હિત ચાહે છે, કેટલીક તેના પ્રત્યે ઉદાસીનતા સેવે છે અને કેટલીક વાર તો તેની શત્રુ સમાન પણ છે. તેઓ ગમે તેવી હો પણ તેમની લેગી અસર મનુષ્યના જીવનમાં ખૂબ જ મોટી છે.

જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોને બાંધનારો કોણ ?

ભગવતીસૂત્રના છઠ્ઠા શતકમાં ત્રીજા ઉદ્દેશના આ પ્રશ્ન છે કે:—

હે ભગવન્ ! જ્ઞાનાવરણીયાદિ સાત કે આઠ કર્મો તે શું ?

પુરૂષ કે નોપુરૂષ બાંધે ?

સ્ત્રી કે નોસ્ત્રી બાંધે ?

નપુંસક કે નોનપુંસક બાંધે ?

જવાબમાં ભગવંતે કહ્યું કે હે ગૌતમ ! આ સાતે કર્મો પુરૂષ-સ્ત્રી અને નપુંસક નિયમા બાંધે છે, અને નોપુરૂષ, નોસ્ત્રી, નોનપુંસક કદાચ બાંધે છે, અને કદાચ નથી બાંધતા.

વર્ષાઋતુમાં ઘોડાપુર આવેલી નદીઓના વહેણ બે પ્રકારના જોવાય છે.

તેમાંથી એકનું વહેણ એવું તોફાની હોય છે કે, જે જે ગામોના ભાગોળથી પસાર થાય છે, તે તે ગામોના ઝાડોને, ભેખડોને તોડતું, ફેડતું અને ઉખેડતું પસાર થાય છે.

જ્યારે બીજી નદી શાંત-ગંભીર તથા કોઈને પણ હાનિ કર્યા વિના ઉલટા પોતાના પાણીથી સૌને પવિત્ર કરતી વહે છે.

એ જ પ્રમાણે જ્ઞાનમાત્રા અને તેના માલિકો પણ બે પ્રકારના હોય છે, જે મિથ્યાજ્ઞાન તથા સમ્યગ્જ્ઞાનથી ઓળખાય છે.

મિથ્યાજ્ઞાનધારી પુરૂષ પડિત, મહાપડિત, વિદ્વાન, વક્તા, કવિ, લેખક તથા ગાયક પણ હોઈ શકે છે. પરંતુ તેમના જ્ઞાનમાં, સમજૂતિમાં અને વિચારમાં મિથ્યાત્વ, સ્વાર્થ, વિષયરાગ અને કષાયોની બહુલતા હોવાથી, તેમનું જ્ઞાન સંસાર-સમાજ-કુટુંબ અને પોતાના વ્યક્તિત્વને પણ અધઃપતનના ગર્તમાં નાખનારું હોવાથી, પરિણામે હિંસા, જૂઠ, ઔર્યકર્મ, મૈથુન અને

લેખક : પં. પૂર્ણાનંદવિજયજી (કુમાર શ્રમણ)

પરિગ્રહ આ પાંચ મહાપાપોને ભેટ આપનારું બને છે, તેથી સમાજને કે દેશને નુકશાન જ થાય છે.

જ્યારે બીજો સમ્યક્ત્વધારી અનાસક્ત આત્મા સ્વયં સમતાશીલ સંસારભીરુ, વિરૂદ્ધ તત્વોનો ત્યાગી, તથા પરમાર્થી હોવાથી સંસારને અને છેવટે પોતાને અહિંસા, સત્ય, અચૈર્થ્ય, શીલ અને સંતોષરૂપી અમૂલ્ય પાંચ રત્નોની ભેટ આપીને સુખ-શાંતિ અને સમાધિને આપનારો બને છે.

મિથ્યાત્વયુક્ત જ્ઞાન ગમે તેટલું હોય પણ સંસારવર્ધક હોવાથી અજ્ઞાન તરીકે જ લેખાય છે અને તેવો અજ્ઞાની આત્મા વારંવાર જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોને ઉપાન કરતો રહે છે. આ જ્ઞાનાવરણીય કર્મ બે ઉપર બંધિત પાટા જેવું હોવાથી જીવને પોતાના આત્માનું આત્મીયતાનું અને છેવટે પરમાત્મ તત્ત્વનું યથાર્થ ભાન થવા દેતું નથી. તેવી પરિસ્થિતિમાં આજે આપણે આખા સંસારને પ્રત્યક્ષ જોઈ રહ્યા છીએ. જેમ કે:—

(૧) સંસ્કૃત જેવી દેવભાષાને ધારાવાહી વક્તા પણ માંસાહારી અને શરાબપાત્રી છે, વેશ્યાગામી તથા પરસ્ત્રી લપટ છે, જુગારી અને શિકારી છે.

(૨) વેદ અને વેદાંતની ઋચાઓ (મંત્રો)નું સ્પષ્ટ ઉચ્ચારણ કરનાર પણ મર્ત્યલોભી તથા શરાબપાન કરનારો છે.

(૩) અંગ્રેજી, ઉર્દૂ અને ફારસી ભાષાવિદો પણ રાજનીતિના પારંગત બની સંસારને સંઘર્ષના ચક્રાવે ચઢાવી રહ્યા છે.

(૪) પાલી, પ્રાકૃત અને અર્ધભાગધિ ભાષા વિશારદો પણ પોતાની વ્યક્તિગત કુટેવો કે સમાજઘાતક પ્રવૃત્તિઓને છોડી શકતા નથી.

(૫) વિજ્ઞાનીઓ, કૂટનીતિજ્ઞો અને રાજ-નીતિ નિપુણો એટમભોજ્ય જેવા ભયંકર શસ્ત્રોનું ઉત્પાદન કરી સંસારને મોતના ઘાટે ઉતારવાની પ્રવૃત્તિઓમાં રચ્યા મચ્યા છે.

આ બધાઓમાં અજ્ઞાનનો પ્રત્યક્ષ ચમત્કાર દેખાઈ આવે છે. આ કારણે દિવ્યચક્રના માલિક, જગત જીવોનું કલ્યાણ કરનારા ગૌતમસ્વામીએ દેવાધિદેવ ભગવાન મહાવીરસ્વામીને જ્ઞાના-વરણીય કર્મ (અજ્ઞાન)નો બંધક કેણુ? આવો પ્રશ્ન પૂછ્યો છે

હવે આ પ્રશ્નનો હાર્દ આપણે પકડીએ તે પહેલાં પુરુષવેદ અને પુરુષલિંગ, સ્ત્રીવેદ અને સ્ત્રીલિંગ, તથા નપુંસકવેદ અને નપુંસકલિંગની મીમાંસા કરવી જરૂરી છે.

શૈલેશી પ્રાપ્ત કરી સંપૂર્ણ કર્મોનો નાશ કરીને મોક્ષ અવસ્થા પ્રાપ્ત કર્યા પછી જ આ જીવાત્મા શરીર વિનાનો બનવા પામે છે. તે પહેલાં તે પ્રત્યેક આત્માને શરીર ધાર્યા વિના છુટકારો જ નથી. અને શરીરધારી આત્મા કર્મોના ભારથી વજનદાર બનેલો હોવાથી મંદ રાતા નશા જેવા મોહનીય કર્મોની માયામાં મસ્ત બની ભવાંતરને માટે પુરુષવેદ, સ્ત્રીવેદ કે નપુંસકવેદના કર્મોને ઉપાર્જન કરે છે. તે આ પ્રમાણે :—

પુરુષવેદ :—

(૧) સમ્યગ્જ્ઞાનની રુચિવાલો થઈને પોતાના આત્માને, મનને તથા ઇન્દ્રિયોને જીતનારો હોય.

(૨) પરસ્ત્રીનો લ્યાગી અને સ્વસ્ત્રી પ્રત્યે સંતોષી હોય.

(૩) પારકાઓ પ્રત્યે ઇર્ષ્યા અને અદેખાઈ વિનાનો હોય.

(૪) કષાયોને મંદ કરવાની પ્રવૃત્તિવાળો હોય.

(૫) અને પોતાના આચાર, વિચાર તથા

ઉચ્ચારમાં પોતાની ખાનદાનીને શોભે તેવા આચરણવાલો હોય તથા સર્વત્ર સરળ પરિણામી હોય. આ પાંચ પ્રકારના જીવો પોતાના આવતા ભવને માટે પુરુષવેદ કર્મોને ઉપાર્જન કરી પુરુષલિંગના શરીરને ધારણ કરે છે. જ્યાં શરીરની કઠોરતા, દાઢીમૂંછ તથા મેહન (જનનેન્દ્રિય)નું પોતપોતાના નિયાણા પમાણે દૈધ્ય અને સ્થૈર્ય હોય છે. આ પ્રમાણે પુરુષવેદને ભોગવવા માટે પુરુષલિંગ એટલે કે પુરુષવેદને ભોગવવા માટેના અંગોપાંગવાળું શરીર ધારણ કરે છે. જેનાથી સ્ત્રીને ભોગવવાની ઇચ્છા થાય તે પુરુષવેદ કહેવાય છે.

“પુરુષં વેદયતિ-મોહયતિ-મઢીકરોતીતિ પુરુષવેદઃ” ધાસના પુલામાં જેમ અગ્નિને લાગતા વાર લાગતી નથી અને લાગેલી આગને જીગ્રતા પણ વાર લાગતી નથી. તે પ્રમાણે પુરુષને પુરુષવેદનો નશો ચઢતા પણ વાર લાગતી નથી. તેમ ઉતરતાં પણ વાર લાગતી નથી

સ્ત્રી વેદ :—

(૧) પુરુષ શરીરધારી હોવા છતાં પણ જે અત્યંત ઇર્ષ્યાળુ હોય, અથવા ધીન ગુણી કે પુણ્યશાલી જીવને જોઈ જેના મનમાં અસહિષ્ણુતા કે અદેખાઈ ભાવ ઉત્પન્ન થાય તેને ઇર્ષ્યાળુ કહેવાય છે.

(૨) પ્રાકૃતિક કે અપ્રાકૃતિક વિષયવાસનાના ભોગવિલાસોમાં જે અત્યંત આસક્ત હોય

(૩) સ્વાર્થ કે સ્વાર્થ વિના પણ જે મૃષા-વાદી હોય.

(૪) મન-વચન અને કાયાના વ્યાપારો કુટિલ હોય.

(૫) સ્વભાવે હઠામૂઢી અને જીદી હોય.

(૬) પરસ્ત્રીઓ પ્રત્યે ગમન કરવાની ભાવના-વાળો હોય.

આ છ પ્રકારે જીવમાત્ર સ્ત્રીવેદ નામના મોહકર્મોને ઉપાર્જન કરી, આવતા ભવને માટે

શ્રી શરીરધારી બને છે. જેનાથી કેમળ શરીર, મૃદુઅવાજ, મંદગમન, અને શ્રી શરીરના સંપૂર્ણ અંગોપાંગ પ્રાપ્ત થાય છે. સ્ત્રીત્વ પાપ કર્મના ઉદયે પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી તેના અવાચ્ય સ્થાનમાં સ્ત્રીઓમાં અને ગાલમાં તીવ્ર, મધ્યમ અને અદ્યપશક્તિવાળા કીટાણુઓ સ્ત્રીને સ્ત્રીવેદનો ઉદય લાવનારા હોય છે.

છાણમાં આગલાગતાં થોડીવાર લાગે, અને ખુઝાતા ઘણીવાર લાગે તેમ સ્ત્રીવેદને ઉદયમાં આવતાં થોડીવાર લાગે છે, અને ખુઝાતા ઘણી વાર લાગે છે.

“સ્ત્રિયં વેદયતિ-મોહયતિ-મૂઢીકરોતીતિ સ્ત્રીવેદ:”

નપુંસક વેદ :—

(૧) આલુ ભવમાં પુરૂષ કે સ્ત્રી શરીરધારી હોવા છતાં પણ બીજા પુરૂષ કે સ્ત્રી, બાલક કે બાલિકાના શરીર સાથેના ભોગવિલાસોમાં મલિનભાવોને ધારી રાતદિવસ તે બંનેની સાથે વિષયવાસના પૂર્વક તેમના ભોગવિલાસોમાં ભૂંડની જેમ અત્યંત આસક્ત હોય.

(૨) વિના કારણે અથવા નજીવા કારણે જેમના ક્રોધ-માન-માયા તથા લોભરૂપી કષાયો સર્વથા ભડકી જતા હોય.

(૩) ખાતા-પીતા સુતા-ઉઠતા અને ગમે તેની વાર્તાલાપ કરતાં જેમના માનસિક વિચારો કાસુકી ભાવનાવાળા હોય.

(૪) સાધ્વી, સતી, કુલીના કે કન્યા આદિ પવિત્ર સ્ત્રીઓને લોભ લાલચ આપીને તથા વાચાલતામાં ફસાવીને તેમના શિયળને લૂંટવાનો પ્રયત્ન કરનાર.

આ ચાર પ્રકારના જીવો, આગામી ભવને માટે નપુંસકવેદને ઉપાર્જન કરનારા હોય છે, અને તેવા નિકૃષ્ટ અને ધૃષ્ટાત્મક વેદને ભોગવવા માટે નપુંસકલિંગને ધારણ કરે છે. જેમાં થોડા

અંગો પુરૂષના અને થોડા સ્ત્રીના હોવાથી પોતાના મહાપાપ કર્મના ઉદયે નથી પુરૂષને કે નથી સ્ત્રીને ભોગવી શકતા. છતાં પણ ભોગ-વિલાસની અત્યંત ગંદી ભાવનાઓ અને રાત-દિવસ ધૃષ્ટાત્મક વિચારો બન્યા રહે છે. ભોગ કે શરાબ પીધા પછી તેનો તથા અમુક સમય ગયા પછી નશો પોતાના પૂર્ણ સ્વરૂપમાં ચઢે છે પાછો ધીમે ધીમે પીનારને ધીમે ધીમે નશો ચઢે છે ઉતરવા માંડે છે અને છેવટે જીવ પાછો પોતાના મૂળ રૂપમાં આવી જાય છે.

તેવી રીતે શરાબપાનના નશાને ચરિતાર્થ કરતો આ પુરૂષવેદ કે સ્ત્રીવેદ કર્મનો નશો પણ પુરૂષના કે સ્ત્રીના શરીરને, અર્થાત્ બાદ્યકાળ વ્યતીત થયા પછી યુવાવસ્થાના પ્રારંભમાં ધીમે ધીમે ચઢવા લાગે છે, અને જ્યારે પુરૂષના કે સ્ત્રીના અંગો, પ્રત્યંગો પૂર્ણરૂપે ભોગકર્મને લાયક બની જાય છે ત્યારે વેદકર્મનો નશો પણ પૂર્ણરૂપે ચઢે છે, તે સમયે પુરૂષને સ્ત્રીના શરીરનો અને સ્ત્રીને પુરૂષના શરીરનો સહવાસ કરવો ગમે છે; અને તેમ થતાં જ્યારે બંનેને પોતપોતાના વેદનો નશો પૂર્ણ ચઢશે ત્યારે બંનેના શરીર એકમેક થઈ પોતાની વાસનાને પૂર્ણ કરતા તેમનો નશો પૂર્ણ થશે, એટલે તેટલા જ સમય પૂરતો નશાનો વેગ ઓછો થાય છે.

આ પ્રમાણે પુરૂષવેદનો માલિક સ્ત્રીભોગમાં, અને સ્ત્રીવેદનો માલિક પુરૂષભોગમાં પૂર્ણરૂપે મસ્ત બનીને વારંવાર જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોને બાંધનારો થશે.

સારાંશ કે પુરૂષવેદ આદિના ઉદયકાળમાં અથવા ગંદોસહચાર, ગંદું સાહિત્ય, અપવિત્ર-ભાવના, પૂર્વભવીય પાપકર્મોને લઈ બાણી બુઝી વેદ મોહનીય કર્મોની ઉદ્દીર્ણ કરવાનાં કાળમાં જીવમાત્ર જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, મોહ-નીય, વેદનીય, નામ, ગોત્ર અને અંતરાય-કર્મોને બાંધશે. પ્રતિ સમયે બાંધશે.

વયના પશ્ચિપાકે મનુષ્ય કે સ્ત્રી ચાહે વૃદ્ધ અવસ્થાને પ્રાપ્ત કરે. ગાત્રો બધાએ શિથિલ પડી જાય. ભોગકર્મની શક્તિ ક્ષીણ થઈ જાય; તે પણ વેદના ઉદયનો અભાવ નહીં હોવાથી, જીવમાત્રને ભોગવાઈ ગયેલા ભોગોતું સ્મરણ, કામુકીચેષ્ટાઓ, મશ્કરીઓ, આદિના કારણે પણ કર્મોતું બંધન અવશ્યભાવી છે.

અનુભવીઓ તો ત્યાં સુધી કહે છે કે; “પુરૂષ સ્ત્રીભોગનો કે સ્ત્રી પુરૂષભોગનો ત્યાગ કરી શકે છે. પણ ભોગવાઈ ગયેલી રાત્રીઓતું વિસ્મરણ કરી શકતો નથી.

માનસિક જીવનમાં પુરૂષલિંગ કે સ્ત્રીલિંગ કરતાં પણ પુરૂષવેદ અને સ્ત્રીવેદ જે પાપ કર્મોનો જનક છે, અત્યંત કુસ્ત્યાજ્ય છે.

યદ્યપિ પુરૂષવેદ કે સ્ત્રીવેદ કર્મને નોકષાય કહેવાય છે. પરંતુ ધ્યાન રાખવું જોઈએ કે કષાયોને ઉત્પન્ન કરવામાં નોકષાય મુખ્યકારણ રૂપે હોય છે. તેથી જ જ્યાં જ્યાં નોકષાય હોય છે ત્યાં ત્યાં કષાયો પણ અવશ્યમેવ હોય છે. અથવા કષાયોને ભડકાવનાર નોકષાય છે.

આવી સ્થિતિ હોવા છતાં પણ જે ભાગ્ય-શાળી જીવાત્માઓને ગુરૂકુલવાસ પ્રાપ્ત થયો હોય, તથા પોતાની અદ્ભુત મોક્ષ પુરૂષાર્થની શક્તિનો વિકાસ સાધી લીધો હોય. તેવા નર-રત્નો, અને સ્ત્રી રત્નો પોતાની સત્તામાં પડેલા વેદકર્મોના (મોહકર્મ) જ્ઞાનાભ્યાસ, એકાંતવાસ, ધ્યાનપ્રક્રિયા લાંબી અને મોટી તપશ્ચર્યાઓ આદિ સદ્ગુણો વડે ઉપશમ, એટલે કે ઉદયવર્તી મોહકર્મને દબાવી દેવા માટે સમર્થ બની શકે છે, જેથી અપૂર્વ સમ્યગ્જ્ઞાન વડે આત્માને પુરૂષાર્થી બનાવીને કુકર્મોના ત્યાગ કરે છે.

સમ્યગ્દર્શનથી પાપની ભાવનાઓનો પરિહાર કરે છે. અને સમ્યક્ચારિત્ર વડે પાપોના દ્વાર બંધ કરે છે.

આ પ્રમાણે મોહનો ઉપશમ કરેલો ભાગ્ય-શાળી પોતાના વેદકર્મને યથાશક્ય પોતાને આધીન કરે છે, અને જેટલા અંશોમાં, જેટલા સમય માટે પણ તે જીવ વેદરહિત બને છે, તે સમયે રૂપરૂપના અંબાર જેવી સ્ત્રી, અને કામના અવતાર સમો યુવા પુરૂષ અનુકૂળ થયે છતાં પણ પોતાના મનને જરા પણ ચંચળ કે વિચલિત કરી શકતાં નથી. જ્યારે વેદકર્મનો સર્વથા ક્ષય થઈ જાય છે, અથવા કરી દે છે ત્યારે પુરૂષતું પુરૂષ શરીર, તથા સ્ત્રીતું સ્ત્રી શરીર અકિંચિત્કર બનવા પામે છે. તે સમયે તે નોપુરૂષ, નોસ્ત્રી કે નોનપુંસક કહેવાય છે. અને તેઓ જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મોને નથી બાંધતાં.

નવમા અને દશમા ગુણઠાણે જ્ઞાનાવરણીય કર્મ બંધાય છે, કેમકે આ સ્થાનકે જીવ છ કે સાત કર્મોના બંધક છે.

ત્યારે ૧૧-૧૨-૧૩-૧૪ ગુણઠાણે કેઈપણ જીવ જ્ઞાનાવરણીય કર્મ બાંધતો નથી કેમકે તેઓ એક જ સાતાવેદનીય કર્મના બંધક હોય છે.

પૂર્વભવથી નપુંસક શરીરની ઉપાર્જના કરીને નપુંસક તરીકે જન્મેલા પુરૂષાર્થી જીવો પણ પોતાના કર્મોના સર્વથા ક્ષય કરવા માટે જ્યારે ભાગ્યશાળી બને છે. ત્યારે નપુંસકવેદ વિનાના નપુંસકો પણ કર્મો બાંધતા નથી.

આયુષ્યકર્મને પણ બાંધતાં નથી. જ્યારે બીજાઓ બાંધવાના કાળ દરમ્યાન બાંધે છે. કેમકે આ કર્મ જીવંતમાં એક જ વાર બંધાય છે. નોસંયત, નોઅસંયત અને સંયતાસંયત એટલે કે વળજ્ઞાનીને જ્ઞાનાવરણીયાદિ કર્મબંધનનું એકે પણ કારણ નથી.

જ્યારે સામાયિક છેદોપસ્થાપનીય. પરિહાર વિશુદ્ધિ અને સૂક્ષ્મ સંપરાયના સંયતો જ્ઞાનાવરણીયને કદાચ બાંધે છે અને યથાખ્યાત સંયત ઉપશાંત અને ક્ષીણ મોહવાળો હોવાથી

સમાચાર સંચય

વરલ નિવાસી શ્રી નાનચંદ મુળચંદ દોશીનો

મણિમહોત્સવ સમારંભ

આ સમાના પેટ્રન શ્રી નાનચંદ મુળચંદ દોશીના મણિમહોત્સવનો એક બંધ સમારંભ તા. ૩૦-૫-૧૯૭૬ના દિવસે દહીંસર (સુ'ખઈ) શ્રી શાંતિનાથ જૈન દહેરાસર વાડીમાં ઉજવાયો હતો. આ શુભ પ્રસંગે શ્રી વરલ જૈન મિત્ર મંડળની સ્થાપના કરવામાં આવી તેમજ 'શ્રી નાનચંદ મુળચંદ તથા શ્રી અમીચંદ દામજી પ્રેરિત શ્રી કરશન જીવન સહાયક ફંડની પણ શરૂઆત કરવામાં આવી. આ પ્રસંગે શ્રી નાનચંદ મુળચંદે રૂ. ૩૧૦૦૦ તેમજ શ્રી અમીચંદ દામજીના સુપુત્રોએ રૂ. ૨૫૦૦૦નો ફાળો નોંધાવ્યો હતો. સ્વ. કરશનદાદાના પરિવારમાં આજે નાના મોટા થઈ આશરે બસો ભાઈ બહેનોનો વિશાળ પરિવાર છે. આ કુટુંબનો સંપ તેમજ વરલ નિવાસીઓનો સહકાર અને ઉત્સાહ અત્યંત પ્રશંસનીય હતો.

સમારંભના અતિથિ વિશેષ શ્રી કુલચંદ હરિચંદ મહુવાકરે આ પ્રસંગે જૈન સમાજને દર્દભરી અપીલ કરતાં કહ્યું કે આપણા સુખી ભાઈઓ આપણા સાધાર્મિક ભાઈ બહેનો જેમાં કેટલાકોને રહેવા જગ્યા નથી તેમજ બે વખત ખાવાના પણ સાંસા છે, તેના કલ્યાણ અર્થે ધન ખર્ચવાની જરૂર છે. આપણે ત્યાં લાખો રૂપિયા ખચતી છતાં કોઈ અર્થ સરતો નથી અને સમાજમાં ગરીબાઈ વધતી જાય છે.

સમારંભના પ્રમુખે વરલવાસી ભાઈઓનો સંપ અને સહકારની ભાવના માટે સુક્ત કંઠે પ્રશંસા કરતાં કહ્યું હતું કે જ્યાં સંપ ત્યાં જ શાંતિ છે. કૌરવ-પાંડવો એક જ કુટુંબના હતાં, પણ કલેશ-કંકાસના કારણે મહાભારતના યુદ્ધમાં સૌનો નાશ થઈ ગયો અને જેઓ જીવ્યા તે પણ હાર્યા જેવા જ પૂરવાર થયાં. એથી ઉલટું રાજ્યનો તેમજ રાજગાદીનો હક્ક છોડી રામ વનવાસ તરફ ચાલી નીકળ્યાં અને કુટુંબ વચ્ચે એકચતા જળવી. શ્રાવકના એકવીસ ગુણો પૈકી વૃદ્ધાનુગામી એ પણ એક ગુણ છે. વૃદ્ધોનું સન્માન કરવું, તેમની જરૂરિયાતો પૂરી પાડવી અને તેઓ સુખપૂર્વક જીવન જીવી શકે એવી વ્યવસ્થા કરવી તે સૌની ફરજ

કર્મને બાંધતો નથી, આ અપેક્ષાએ પહેલાના ચાર સંચતો કહાચ કર્મને બાંધે છે અને પાંચમા ચારિત્રને લઈ કર્મ નથી બાંધતા.

અસંચમી અને દેશવિરત સંચમી કર્મોને બાંધે છે.

મનઃ પર્યાપ્તિનો સ્વામી વીતરાગ હોય તો કર્મ બાંધતો નથી.

મનઃ પર્યાપ્તિ વિનાના અસંચી જીવો નિયમા કર્મ બાંધે છે.

અયોગી અને સિદ્ધ જીવોને છોડી બાકી બધાએ વેદનીય કર્મના બંધક છે.

લવસિદ્ધિક છદ્મસ્થ હશે તો કર્મબંધક છે.

ભાષા લખિના માલિકો ભાષક વીતરાગ હોય તો કર્મો બાંધતા નથી.

નહીં બોલવાવાળા અભાષક સિદ્ધો કર્મ બાંધતા નથી.

પણ પૃથ્વીકાચિકો અભાષક હોવા છતાં પણ કર્મો નિયમા બાંધે છે.

છે. તીર્થંકર ભગવંતો આપણી સમક્ષ આજે નથી, પથ સંતાનના માતા પિતા એ જીવંત તીર્થંકર સમાન જ છે. વૃદ્ધાવસ્થામાં દેહપર કરચલી પડે એ સ્વાભાવિક છે, પણ વડીલોના આત્મા પર તો કરચલી ન પડવા દેવી જોઈએ. જગત અને સંસારનું સાચું સ્વરૂપ સમજનારને જીવન વિષે કશી ફરિયાદ નથી હોતી, જેઓને આ સમજણ નથી હોતી તેઓ જ જીવન વિશે વધુમાં વધુ ફરિયાદો કરતાં હોય છે. સભા સંચાલનનું કાર્ય શ્રી દલીયંદ અમીયંદ દોશીએ કયું હતું અને આ પ્રસંગની ખુશાલીમાં જૈન ધાર્મિક શિક્ષણ સઘને ડૉ. રપગુની ભેટ આપી હતી. રસ-પુરીના ભોજન પછી સૌ છુટા પડ્યાં.

દીક્ષાર્થીઓનો સન્માન સમારંભ

ધર્મનિરાગી ભાવનગર નિવાસી શ્રી નેમચંદ નાનચંદ શાહના યુવાન પુત્રો શ્રી હસમુખરાય તથા શ્રી મહેન્દ્રકુમાર જેઓએ સંવત ૨૦૩૨ના વૈશાખ વદ ૬ના રોજ મુલુન્ડ (મુંબઈ) પૂજ્યપાદ આચાર્ય વિજય શ્રી મેરૂપ્રભસૂરીશ્વરજી પાસે ભાગવતી દીક્ષા અગીકાર કરી, તેમના સન્માનનો સમારંભ તા. ૧૬-૫-૭૬ રાત્રીના ૮ા વાગે મુલુન્ડના ઉપાશ્રય ચોકમાં યોજવામાં આવ્યો હતો.

આ સન્માન સમારંભની વિશિષ્ટતા એ હતી કે મુલુન્ડના જૈન શ્રવેતાંખર મૂર્તિપૂજક સંઘ તેમજ સ્થાનકવાસી સંઘ તરફથી સંયુક્ત રીતે ગોઠવામાં આવ્યો હતો. અનેક ભાઈઓએ દિક્ષાર્થીઓને ધન્યવાદ આપ્યા હતા અને દીક્ષાર્થી ભાઈ હસમુખરાયે તેનો યોગ્ય પ્રત્યુત્તર આપ્યો હતો.

સમારંભના પ્રમુખે દિક્ષાર્થીઓને વિનય, સહનશીલતા, નિર્મમતા, નિરહંકારિતા, નિર્ભયતા, અસંગ, આહાર શુદ્ધિ અને સ્ત્રી પ્રસંગ ત્યાગ વિષે યોગ્ય દષ્ટાંતો સાથે વિસ્તૃત રીતે સમજાવ્યું હતું. રાત્રે અગીયાર વાગે સમારંભ પૂરો થયો હતો.

ઉદયપુર (રાજસ્થાન)માં કન્યા શિબિર

પૂજ્ય વિદુષી રત્ન સાધ્વી શ્રી નિર્મલાશ્રીજી છેલ્લા કેટલાક વરસોથી શ્રી સંસ્કાર અધ્યયન સત્ર (કન્યા શિબિર)ની વ્યવસ્થા જુદે જુદે ઠેકાણે કરતા આવ્યા છે અને આ ગ્રીષ્મ વર્ગનો લાભ આપણી અનેક બહેનો ઉદ્ધાસ પૂર્વક લે છે. આ વખતે શિબિરની યોજના ઉદયપુરમાં તા. ૨૩-૫-૭૬થી તા. ૧૩-૬-૭૬ સુધી કરવામાં આવેલી હતી.

કન્યાની કેળવણી અર્થે આપણો સમાજ બહુ ઓછું ધ્યાન આપતો હોય છે કારણ કે પુત્રીઓ પારકા ઘરનું ધન કહેવાય છે. આમ માનવામાં આપણા લોકોની સંકુચિત અને

સ્વાર્થી દષ્ટિના દર્શન થાય છે. જો કે ભારત સ્વતંત્ર થયા પછી આ બાબતમાં ઘણા સુધારો થવા લાગ્યો છે. પૂ. રમણ મહર્ષિએ એક સ્થળે નારી અંગે સાચું જ કહ્યું છે કે, “પતિ માટે ચારિત્ર, સંતાન માટે મમતા, સમાજ માટે શીલ, વિશ્વ માટે દયા અને જીવ માત્ર માટે કરુણા સંચિત કરનારી મહાપ્રકૃતિનું નામ જ નારી છે.” સ્વામી હયાનંદ સરસ્વતીએ કહ્યું છે કે, “ભારતનો ધર્મ ભારતના પુત્રોથી નહીં પણ પુત્રીઓની કૃપાથી સ્થિર છે. જો ભારતની નારીએ પોતાનો ધર્મ છોડી દીધો હોત તો અત્યાર સુધીમાં ભારત ક્યારનું નાશ પામ્યું હોત.”

થોડા સમય પહેલાં આ સંસ્કાર અધ્યયન સત્રના સંચાલિકા અધ્યાત્મ પ્રેમી કુ. પન્ના બહેનને મળવાનું પ્રાપ્ત થયું હતું ત્યારે એ બહેન કહેતા હતાં કે આવી શિબિરો પાછળને સુખ્ય મુંઝવતો પ્રશ્ન અર્થનો છે. આપણા ભાઈઓ જેઓ લાખો રૂપિયાનો કિંયાકાંડ પાછળ ખર્ચ કરે છે, તેઓ કન્યાઓને આવી ઉચ્ચ કેળવણી આપવાની બાબતમાં ઉદાર બનવાને બદલે કૃપણતા દાખવે છે. આ હકીકત જૈન સમાજ માટે શરમરૂપ ગણાય. વાસ્તવિક રીતે તો આ કાર્ય તેમજ અર્થનો પ્રશ્ન આપણી બહેનોએ જ સંભાળી લેવો જોઈએ. ગૃહ-સ્થાશ્રમમાં ધનની કમાણી ભલે પુરૂષ કરતો હોય પણ તેની વ્યવસ્થાતો સ્ત્રીઓના જ હાથમાં હોય છે.

આ શિબિર વ્યવસ્થાને અમે દરેક રીતે સફળતા ઈચ્છીએ છીએ અને આ યોજના અર્થે અર્થની મૂંઝવણ ન રહે એવી આશા સેવીએ છીએ.

સ્વર્ગવાસ નોંધ

પરમપૂજ્ય શાન્તમૂર્તિ^૧ પ્રાકૃત વિશારદ આચાર્યશ્રી કસ્તૂરસૂરીશ્વરજી મહારાજ સંવત ૨૦૩૨ના વૈશાખ વદી ૧૪ને શુક્રવાર તા. ૨૮-૫-૭૬ના પરોઢીયે ૪ કલાકને ૨ મીનીટે પેટલાદ પાસે સોજીત્રા મુકામે સમાધિપૂર્વક કાળધર્મ પામ્યાના સમાચારથી સમસ્ત જૈન સમાજે ઊંડા આઘાત અને આંચકો અનુભવ્યા છે.

સ્વર્ગસ્થશ્રી સરણસ્વભાવી તેમજ સમાજને પ્રેરણા અને દોરવણી આપનાર હતા. પ્રાકૃત ભાષા અને વ્યાકરણનું તેમનું જ્ઞાન ઊંડું હતું અને પ્રાકૃતભાષાના સરળ અભ્યાસ માટે તેમણે અનેક પુસ્તકો લખીને પ્રકાશિત કર્યા હતા. સમાજ ઉદ્ધારની તેમની લાગણી પણ પ્રેરણા આપે તેવી હતી. મધ્યમવર્ગના ઉદ્ધાર માટે તેમની ધગશ પણ પ્રેરક હતી. તેમણે કરેલા શાસનોદ્ધતિના કાર્ય અને સરણ સ્વભાવ સદાયે યાદ રહેશે.

અમે તેમના આત્માને ચિરસ્થાયી શાન્તિ માટે પ્રાર્થના કરીએ છીએ અને સમાજને તેમના અધૂરા કાર્યો ચાલુ રાખવા વિનંતી કરીએ છીએ.

આપની થાપણુ વધતી જ રહે છે અમારી પુનઃ રોકાણુ યોજનામાં

સ્ટેટ બેન્ક ઓફ સૌરાષ્ટ્રની પુનઃ રોકાણુ યોજનામાં
થાપણુ પર ૧૭%થી પણ વધારે વળતર શક્ય છે.
તેથી આજે રૂા. ૫૦૦૦/ની થાપણુ ૧૨૦ માસ માટે
મુકવામાં આવે તો રૂા. ૧૩,૫૩૫,૨૦ પાછા મળે.

પુનઃ રોકાણુ યોજનામાં રૂા. ૧૦૦૦/ની થાપણુ પણ
૨૫ માસથી ૧૨૦ માસ સુધીની મુદત માટે
સ્વીકારવામાં આવે છે.

બચતોને અમારી પુનઃ રોકાણુ યોજના નીચે રોકવામાં આવે તો
સંતાનોના શિક્ષણ, લગ્ન જેવી કૌટુંબિક જવાબદારીઓ અંગે
ચિંતા કરવાની જરૂર રહેતી નથી. વાસ્તવમાં અમારી
પુનઃ રોકાણુ યોજના આપ તથા આપના કુટુંબ માટે
સુવર્ણમય ભવિષ્યની ખાત્રી સમાન છે.

વધુ વિગત માટે ખાતું ખોલાવવા માટે
નજીકની શાખાના મેનેજરની સલાહાત લ્યો.

સ્ટેટ બેન્ક ઓફ સૌરાષ્ટ્ર

હેડઓફીસ : ભાવનગર ૩૬૪૦૦૧

ATMANAND PRAKASH

Regd. B.V. 31

ખાસ વસાવવા જેવા કેટલાક અલભ્ય ગ્રંથો

સંસ્કૃત ગ્રંથો

	રૂ. પૈ.
૧ વસુદેવ હિંદી દ્વિતીય અણ	૧૦-૦૦
૨ વૃહત્કલ્પસૂત્ર ભા. ૬૯૮:	૨૦-૦૦
૩ શિવશાલાકાપુરુષચરિત- મહાકાવ્યમ્ ભા. ૨, પર્વ ૨, ૩, ૪ (મૂલ સંસ્કૃત)	
પુસ્તકાકારે	૧૫-૦૦
૪ " " પ્રતાકારે	૧૫-૦૦
૫ દ્વાદશાર નયચક્રમ્	૪૦-૦૦
૬ સમ્મતિતર્કમહાણવાવતારિકા	૧૫-૦૦
૭ તત્ત્વાર્થાધિગમસૂત્રમ્	૧૫-૦૦
૮ પ્રવંધપંચશતી	૧૫-૦૦
૯ સ્ત્રીનિર્વાણકેવલિભુક્તિપ્રકરણે	૬-૦૦
૧૦ શ્રી શાન્તિનાથ મહાકાવ્યમ્ આ. શ્રી ભદ્રસૂરીવિરચિત્તમ્	૧૦-૦૦

*

અંગ્રેજી ગ્રંથો

	Rs. Ps.
1 Anekantvad by H. Bhattacharya	3-00
2 Shree Mahavir Jain Vidyalaya Suvarna Mahotsava Granth	35-00

*

ગુજરાતી ગ્રંથો

	રૂ. પૈ.
૧ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર	૨૨-૦૦
૨ શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર	૧૨-૦૦
૩ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભા. ૨	૫-૦૦
૪ કાવ્ય સુધાકર	૨-૫૦
૫ આદર્શ જૈન સ્ત્રીચરિત્ર ભા. ૨	૩-૦૦
૬ કથા રત્ન કોષ ભા. ૧	૧૪-૦૦
૭ કથા રત્ન કોષ ભા. ૨	૧૨-૦૦
૮ આત્મ કાન્તિ પ્રકાશ	૧-૫૦
૯ જ્ઞાન પ્રદીપ (ભા. ૧ થી ૩ સાથે)	૧૨-૦૦
સ્વ. આ. વિજયકંતુરસૂરજી રચિત	
૧૦ ધર્મ કૌશલ્ય	૩-૦૦
૧૧ અનેકાન્તવાદ	૩-૦૦
૧૨ નમસ્કાર મહામંત્ર	૩-૦૦
૧૩ ચાર સાધન	૪-૦૦
૧૪ ભગવાન મહાવીર યુગના ઉપાસકો	૩-૦૦
૧૫ જાણુ અને જોયુ	૩-૦૦
૧૬ સ્યાદ્રાહમંજરી	૧૭-૦૦
૧૭ ભ. મહાવીર યુગનાં ઉપાસિકાઓ	૩-૦૦
૧૮ પૂજ્ય આગમપ્રભાકર પુણ્યવિજયજી શ્રદ્ધાંજલિ વિશેષાંક પાકું બાર્ડનીંગ ૬-૨૫ કાચું બાર્ડનીંગ ૫-૨૫	

❖

નોંધ : સંસ્કૃતમાં ૧૦ ટકા અને ગુજરાતીમાં તથા અંગ્રેજીમાં ૧૫ ટકા કમિશન કાપી
આપવામાં આવશે. પોસ્ટ ખર્ચ અલગ. આ અમૂલ્ય ગ્રંથો વસાવવા ખાસ ભલામણ છે.

: લખો :

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા : ભાવનગર

તંત્રી : શ્રી મનસુખલાલ તારાચંદ મહેતા, શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ તંત્રી મંડળ વતી

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર

મુદ્રક : શ્રી ગિરધરલાલ જૂલચંદ શાહ, સાધના મુદ્રણાલય : દાણાપીઠ-ભાવનગર